

Nr 118.

Kungl. Maj:ts proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående vissa beslut, som fattats av den internationella arbetsorganisationens konferens i Genève år 1925; given Stockholms slott den 25 februari 1926.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed anhålla om riksdagens yttrande rörande de i nämnda protokoll omförmälda, av den internationella arbetsorganisationens konferens i Genève år 1925 fattade besluten.

Under Hans Maj:ts

Min allernädigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Gustav Möller.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 25 februari 1926.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern SANDLER, statsråden OLSSON, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, LINDERS, SCHLYTER, LARSSON, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena anför chefen för socialdepartementet, statsrådet Möller:

Fredsfördraget i Versailles av den 28 juni 1919 mellan de allierade och associerade makterna, å ena, samt tyska riket, å andra sidan, vars del I omfattar förbundsakten för nationernas förbund, innehåller i del XIII ett socialpolitiskt reformprogram samt tillika bestämmelser om den institution, internationella arbetsorganisationen, som har till uppgift att förverkliga detta program.

Av berörda bestämmelser framgår bland annat, att organisationens beslutande församling, den internationella arbetskonferensen, har att beträffande förslag, som äro uppförda på dess dagordning, välja mellan två former för godtagande. Antingen skall beslutet utmyнна i en rekommendation, avsedd att underställas vederbörande stater för vidtagande av lagstiftnings- eller andra åtgärder, eller ock skall det resultera i ett förslag till internationell konvention, avsedd att ratificeras av organisationens medlemmar.

I fråga om verkställighet av konferensens beslut stadgas, att varje medlem av organisationen skall vara förbunden att inom ett år från avslutande av ett konferenssammanträde underställa därå antagna rekommendationer och konventionsförslag den eller de myndigheter, till vilkas kompetensområden respektive frågor höra, för deras omgestaltande till lag eller vidtagande av andra åtgärder. Om det till följd av exceptionella omständigheter är omöjligt att fullgöra nyss berörda förpliktelse inom ett år, skall den fullgöras snarast möjligt och under intet förhållande senare än 18 månader från sammanträdets avslutande. Därest en rekommendation ej leder till någon lagstiftningsåtgärd eller annat åtgörande för dess genomförande eller om ett konventionsförslag icke vinner vederbörande myndighets eller myndigheters bifall, så skall respektive medlem av organisationen icke vara underkastad någon vidare förpliktelse med hänsyn därtill.

Närmare upplysningar om internationella arbetsorganisationen och dess verksamhet hava lämnats i proposition nr 361 till 1921 års riksdag.

Den internationella arbetskonferensens sjunde sammanträde hölls i Genève under tiden 19 maj—10 juni 1925. Vid sammanträdet, därvid Sverige var representerat, antogos tre förslag till konventioner och fyra rekommendationer, vilka rörde frågan om ersättning för olycksfall i arbete och om ersättning för yrkessjukdomar, ävensom en konvention angående nattarbete i bagerier.

Med skrivelse den 14 augusti 1925 har från utrikesdepartementet till mig överlämnats en av generalsekreteraren hos nationernas förbund i enlighet med Versaillestraktaten insänd bestyrkt kopia av berörda förslag till konventioner och rekommendationer.

Originaltexterna till konferensens beslut ävensom översättningar av desamma torde få såsom bilagor fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende.

Över de omförmälda förslagen har socialstyrelsen anmodats att avgiva yttrande. I anledning härav anhöll socialstyrelsen, att försäkringsrådet och riksförsäkringsanstalten ville i vad anginge konventionsförslagen och rekommendationerna rörande ersättning för olycksfall i arbete eller yrkessjukdomar giva styrelsen till känna, vilka åtgärder i lagstiftningsväg eller i annat avseende berörda beslut enligt ämbetsverkens mening borde föranleda från svensk sida. Sedan ämbetsverken inkommit med yttranden i dylikt hänseende samt medicinalstyrelsen på motsvarande sätt uttalat sig beträffande konferensbesluten rörande ersättning för yrkessjukdomar, har socialstyrelsen den 30 december 1925 avgivit utlåtande i ärendet.

Jag övergår härefter till att en efter en behandla de särskilda konventionsförslagen och rekommendationerna.

I fråga om innehållet av de särskilda förslagen tillåter jag mig härvid att hänvisa till omförmälda bilagor till statsrådsprotokollet.¹

1:o) **Förslag till konvention angående ersättning för olycksfall i arbete** (sid. 18).

Beträffande detta konventionsförslag har *riksförsäkringsanstalten* anfört följande:

Riks-
försäkrings-
anstalten.

»Art. 2 i konventionsförslaget.

De i art. 2 medgivna undantagen motsvaras i viss mån av de undantag, som stadgas i andra stycket av 2 § av 1916 års olycksfallsförsäkringslag. Emellertid torde följande böra beaktas.

I konventionsförslaget art. 2 a) medgives undantag för »arbetare, som selsätts med tillfälligt arbete, vilket icke står i samband med arbetsgivarens rörelse».

Den svenska lagen omfattar varje slag av tillfälligt arbete utom i det fall, att en person »av tillfällig anledning användes till arbete av någon, som eljest ej använder arbetare» (2 §). I stort sett är nyssnämnda undantag enligt konventionsförslaget mera omfattande än det i den svenska lagen intagna. Det kan dock tänkas ett eller annat fall, då en arbetare icke ingår i försäkringen enligt den svenska lagen, men borde hava ersättning enligt den i konventionsförslaget givna ordalydelsen. Ifall en yrkesidkare av tillfällig anledning (t. ex. sjukdom) använder en arbetare i sin rörelse, anses denne icke som arbetare enligt olycksfallsförsäkringslagen, men skulle däremot icke omfattas av ifrågavarande undantag i konventionsförslaget. Med den ytterst inskränkta tolkning ifrågavarande undantagsbestämmelse i 2 § av lagen givits i vår praxis, torde dock dylika fall i verkligheten ytterst sällan förekomma. Riksförsäkringsanstalten anser därför för sin del någon ändring av olycksfallsförsäkringslagen med anledning av nu förevarande bestämmelse i konventionsförslaget icke vara erforderlig.

Vidare medgives i konventionsförslaget undantag för *hemarbetare*. Detta uttryck motsvaras närmast av bestämmelsen i 2 § av den svenska lagen: »utför arbete i sitt hem eller å arbetsställe, som av honom bestämmes.» Dock medgiver uttrycket »å arbetsställe, som av honom bestämmes» längre gående undantag. I praxis har detta stadgande icke vunnit någon nämnvärd tillämpning. Någon lagändring torde därför knappast behöva vidtagas.

Under mom. c) medgives undantag för medlemmar av arbetsgivares familj, som arbeta uteslutande för hans räkning och bo under hans tak (i hans hem).

I 2 § av den svenska lagen äro undantagna »arbetsgivares hemmavarande barn eller adoptivbarn och föräldrar eller adoptivföräldrar i förhållande till honom». Praktiskt taget torde undantaget i den svenska lagen icke kunna anses vara vidsträcktare än i konventionsförslaget. Det skulle visserligen kunna ifrågasättas, om man icke i vår lag borde tillägga »som arbeta uteslu-

¹ En redogörelse för de olika frågornas behandling av arbetskonferensen återfinnes i nr 8 och 9 av Sociala meddelanden för år 1925.

tande för arbetsgivarens räkning», men då en dylik bestämmelse skulle föranleda särskilda svårigheter vid tillämpningen och sannolikt i mycket få fall vara av praktisk betydelse, anser sig riks-försäkringsanstalten icke böra förorda någon lagändring i detta avseende.

Av konventionsförslaget, art. 2, framgår, att lagar om ersättning för olycksfall i arbete böra äga tillämpning å arbetare, tjänstemän och lärlingar, oberoende av ålder och såsom allmän regel även av avlöningens storlek. Dock medges i sistnämnda hänseende, att undantag må stadgas i avseende å »icke-kroppsarbetare med arbetsförtjänst, överstigande viss i den nationella lagstiftningen fastställd gräns».

I 2 § av den svenska lagen finnes en bestämmelse av innehåll, att »minderårig, som icke fyllt 12 år» icke skall anses som arbetare. Denna bestämmelse synes böra borttagas ur lagen.

Vidare finnes i 2 § av den svenska lagen införd en avlöningsgräns av 9,000 kr., vilken gräns gäller för samtliga under försäkringen ingående arbetare och anställda. I anslutning till den allmänna principen i konventionsförslaget och i överensstämmelse med vad riks-försäkringsanstalten tidigare föreslagit (se Kungl. Maj:ts proposition n:r 175 år 1919) föreslår anstalten, att bestämmelsen om avlöningsgräns helt och hållet borttagas ur lagen.

2 § andra stycket av 1916 års olycksfallsförsäkringslag synes alltså böra erhålla följande ändrade lydelse: »Såsom arbetare — — — adoptivföräldrar i förhållande till honom, ej heller den som av tillfällig anledning användes till arbete av någon, som eljest ej använder arbetare.»

Art. 6 i konventionsförslaget.

Då enligt 37 § av 1916 års lag kontant ersättning vid sjukdom till följd av olycksfall av arbetsgivaren utgives redan från och med dagen efter olycksfallet under förutsättning, att sjukdomen varat mer än tre dagar efter dagen för olycksfallet, varjämte läkarvård och läkemedel m. m. lämnas från och med olycksfallsdagen, behöver art. 6 i konventionsförslaget icke föranleda någon ändring av vår nu gällande lag.

Såsom av riks-försäkringsanstalten tidigare föreslagits, bl. a. i yttrande den 15 maj 1925 över besparingskommitténs betänkande angående socialförsäkringens organisation, bör emellertid den obligatoriska försäkringen enligt olycksfallslagen omfatta även sjukpenning från och med 4:e dagen efter olycksfallsdagen.

Art. 10 i konventionsförslaget.

Bestämmelsen att skadade böra hava rätt till normalt förnyande av sådana konstgjorda och ortopediska hjälpmedel, som erkännas vara nödvändiga, torde böra föranleda ändring av 6 § i olycksfallsförsäkringslagen. I mom. 2) andra stycket av nämnda paragraf torde kunna efter orden »livränta under tiden — — — för höjande av arbetsförmågan må erfordras» inskjutas »ävensom erforderlig förnyelse av i 6 § mom. 1 a) omförmälda hjälpmedel». Det torde ligga i sakens natur, att då livräntetagaren är tillförsäkrad förnyelse av protes och dylikt, denna rätt även kan medföra, att han i stället tillerkännes erforderligt kontant belopp till bestridande av kostnaden för förnyelse. Någon särskild lagbestämmelse i detta syfte är knappast erforderlig.

Andra stycket av art. 10 i konventionsförslaget bestämmer, att den nationella lagstiftningen skall föreskriva nödiga kontrollåtgärder till förebyggande av missbruk vid förnyandet av hjälpmedel m. m. Bestämmelser i detta hänseende synas kunna utfärdas i den ordning, som stadgas i 32 § av olycksfalls-

försäkringslagen. Innehållet i dylika bestämmelser torde lämpligen kunna angivas först sedan någon erfarenhet vid tillämpningen av det föreslagna stadgandet i lagen vunnits.»

Försäkringsrådet har angående de ändringar i 1916 års olycksfallsförsäkringslag, som erfordrades för godkännande av konventionen, anfört följande:

Försäkrings-
rådet.

»§ 2. a) i konventionen medgiver undantag beträffande arbetare, som sysselsättes med tillfälligt arbete, vilket icke står i samband med arbetsgivarens rörelse. Svenska lagen innehåller ej någon sådan begränsning (2 § »ej heller den, som av tillfällig anledning användes till arbete av någon, som eljest ej använder arbetare»). I övrigt blir närmast en tolkningsfråga i vad mån bestämmelserna skola anses sammanfalla.

§ 2. b) i konventionen: hemarbetare. Vår lag innehåller motsvarande undantag men med ett tillägg, som ger undantaget en vidare omfattning (2 § » — som utför arbetet i sitt hem eller å arbetsställe, som av honom bestämmes»).

§ 2. c) i konventionen: medlemmar av arbetsgivarens familj, som arbeta utslutande för hans räkning och bo under hans tak. Formuleringen av detta undantag sammanfaller ej helt med motsvarande uttryck i vår lag.

Det kan ifrågasättas om ändring av svenska lagens bestämmelser i nu angivna hänseenden är erforderlig för konventionens godkännande. Skiljaktigheterna äro knappast sådana, att de kunna tillmätas någon större praktisk betydelse.

§ 2. d) i konventionen: icke-kroppsarbetare med arbetsförtjänst överstigande viss i den nationella lagstiftningen fastställd gräns. I anledning av denna bestämmelse kräves ändring i svenska lagen, som stadgar inkomstgräns (9,000 kronor) men utan begränsning till icke-kroppsarbetare. Mest praktiskt synes vara att inkomstgränsen helt borttages. I ekonomiskt hänseende torde detta ej komma att spela någon nämnvärd roll, men ett bibehållande av inkomstgräns för icke-kroppsarbetare kan bland annat giva anledning till tvistigheter.

Vidare erfordras i händelse konventionen godkännes, att det i vår lag nu stadgade undantaget beträffande minderårig (2 § sista stycket: »minderårig, som icke fyllt 12 år») utgår.

§ 8 i konventionsförslaget: »Den nationella lagstiftningen skall föreskriva de kontrollätgärder och de regler för revision av ersättningen, som anses nödvändiga.» Bestämmelser i detta avseende finnas i vår lag dels i 33 §: » — — Försäkringsrådet äger, ändå att klagan icke förts eller framställning gjorts, till prövning upptaga ärende, som i denna paragraf avses», dels i 13 paragrafens bestämmelse om revision eller jämkning (13 § fjärde stycket). Utöver dessa stadganden torde icke i själva lagen erfordras några bestämmelser i förevarande hänseenden. Saken torde kunna ordnas genom samarbete mellan försäkringsrådet och försäkringsinrättningarna.

§ 10 i konventionsförslaget. I anledning av bestämmelserna i denna paragraf lär erfordras ändring av 6 § i den svenska olycksfallsförsäkringslagen. Enligt den praxis, som utbildat sig, har hos oss medgivits en första uppsättning av konstgjorda lemmar och ortopediska hjälpmedel, vilken praxis torde stå i överensstämmelse med föreskrifterna i 6 §, som behandlar spørsmålet om nödiga hjälpmedel i samband med frågan om ersättning under sjukdomstiden. Regeln torde hava varit att anskaffningen av hjälpmedel skett genom vederbörande försäkringsinrättnings försorg. För kontrollens skull synes det lämpligast, att försäkringsgivaren ombesörjer anskaffningen såväl vid första uppsättningen som då det gäller förnyandet. Undantag härifrån bör dock kunna medgivas.»

Social-
styrelsen.

Socialstyrelsens yttrande innehåller i förevarande hänseende följande:

I stort sett motsvaras de krav, som detta konventionsförslag uppställer, väl av den svenska lagen om försäkring för olycksfall i arbete. I fråga om tillämpningsområdet är emellertid att märka, att de i konventionsförslagets § 2 a) —c) meddelade undantagsbestämmelserna ej fullt överensstämma med motsvarande bestämmelser i olycksfallsförsäkringslagen, och fall kunna onekligen förekomma, då lagen i olikhet med konventionsförslaget bereder möjlighet till undantag. Den bristande överensstämmelsen i här åsyftade hänseenden torde dock, såsom både av försäkringsrådet och riksförsäkringsanstalten framhålles, ej vara av någon avsevärd praktisk betydelse. Vad åter den sista, under § 2 d) i konventionsförslaget upptagna undantagsbestämmelsen angår, är densamma, då den endast avser icke-kroppsarbetare, tydligtvis snävare än lagens undantag för arbetare med högre avlöning än 9,000 kr. Såväl försäkringsrådet som riksförsäkringsanstalten förorda med hänsyn härtill, att lagens bestämmelse rörande nämnda avlöningsgräns uteslutes.

En annan begränsning för lagens tillämpning, som konventionsförslaget ej känner till, är den som från den lagstadgade olycksfallsförsäkringen utesluter minderåriga under 12 år. Jämväl i detta avseende äro de båda nämnda ämbetsverken ense och föreslå, att berörda begränsning måtte upphävas.

Av konventionsförslagets materiella bestämmelser innebär endast föreskriften i § 10 om rätt till normal förnyelse av erkänt nödvändiga konstgjorda lemmar och ortopediska hjälpmedel en sådan avvikelse från vår lag, som, om Sverige skall biträda konventionen, kräver ändring i lagen. Försäkringsrådet och riksförsäkringsanstalten tillstyrka dylik ändring. Sistnämnda myndighet har även meddelat förslag till ändringen, vari »normal förnyelse» utbyts mot »erforderlig förnyelse». Om man ej vill använda ordet »normal», synes det emellertid bättre kunna ersättas med »skälig».

Såvitt socialstyrelsen kan döma, torde samtliga här ovan ifrågasatta ändringar i olycksfallsförsäkringslagen, oavsett att de utgöra nödvändiga betingelser för konventionens ratificering, från principiell synpunkt få anses väl motiverade.

Svenska regeringen har redan under förberedelserna för konventionsförslagets utarbetande uttalat sig till förmån för en konvention på förevarande område, vilken överenskommelse ansågs kunna bli till verkligt gagn, särskilt med hänsyn till genomförandet av det då preliminärt, numera definitivt antagna förslaget till konvention angående lika behandling av in- och utländska arbetare.

Enligt styrelsens mening torde det vara önskvärt, att Sverige biträder konventionen angående ersättning för olycksfall i arbete och tillåter sig styrelsen föreslå, att i olycksfallsförsäkringslagen måtte vidtagas här nedan angivna ändringar:

I 2 § andra stycket uteslutas orden »vilkens avlöning hos arbetsgivaren, för år räknat, överstiger niotusen kronor, ej heller minderårig, som icke fyllt tolv år».

Efter orden »som för höjande av arbetsförmågan må erfordras» i 6 § 2) andra stycket infogas »ävensom ett belopp, svarande mot kostnaden för skälig förnyelse av i 1) a) omförmälda hjälpmedel».

Departement-
schefen.

På min föredragning har Kungl. Maj:t förut denna dag beslutit genom proposition förelägga riksdagen förslag till bland annat ny lag om försäkring för olycksfall i arbete (proposition nr 109), vilket förslag, jämte viktiga materiella ändringar, innebär en nyorganisation av olycksfallsförsäkringen. Vid behandling i statsrådet den 31 december 1925 av detta förslag har jag även erinrat om förevarande konventionsförslag och uttalat såsom min uppfattning, att det

vore önskvärt, att sådana lagändringar vidtoges, att förslaget kunde från Sveriges sida ratificeras.

Av de återgivna uttalandena från ämbetsverken synes framgå, att för ratifikation erfordras allenast följande ändringar i de enligt lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete gällande bestämmelserna, nämligen:

1) borttagande av de inskränkningar i försäkringens omfattning, enligt vilka hemmavarande medlemmar av arbetsgivarens familj, som icke arbeta uteslutande för hans räkning, icke kroppsarbetande personer med över 9,000 kronors inkomst samt barn under 12 år icke inbegripas under försäkringen, samt

2) utvidgning av rätten till erhållande av särskilda hjälpmedel eller s. k. proteser till att avse jämväl förnyelse av dylika hjälpmedel.

Ämbetsverken hava tillstyrkt, att ändring sker av vår gällande lag, så att dessa avvikelser från konventionen borttagas. I det omnämnda förslaget till ny lag om försäkring för olycksfall i arbete hava också (2 och 6 §§; proposition nr 109 motiven sid. 163 och 169) i dessa hänseenden intagits bestämmelser, som torde överensstämma med konventionen. Ävenledes har undantaget beträffande tillfälliga arbetare helt uteslutits, varigenom grunden blivit undanröjd för den tvekan beträffande konventionens bestämmelser därom, som riksförsäkringsanstalten givit till känna. I fråga om ersättning för proteser må emellertid nämnas följande. Konventionen förutsätter i första hand, att de skadade skola erhålla förnyelse av proteser på det sätt, att de skola bekomma nya sådana hjälpmedel, då de gamla förbrukats. I konventionsförslaget stadgas emellertid, att den nationella lagstiftningen undantagsvis må medgiva, att tillhandahållandet och förnyandet av sådana hjälpmedel utbytes mot ett tillägg till ersättningen, som skall svara mot den sannolika kostnaden för normal anskaffning och förnyelse av hjälpmedlen. På anförda skäl har jag icke ansett mig kunna tillstyrka sådan ändring i gällande bestämmelser, att de skadade skulle äga rätt att erhålla nya proteser i de gamlas ställe. Däremot har jag ansett berörda undantagsbestämmelse i konventionsförslaget kunna läggas till grund för lagstiftning. I lagförslaget har alltså (6 § 3 mom.) upptagits bestämmelse av innehåll att till skadad arbetare skall utgå ett livräntetillägg med belopp, svarande mot den sannolika årliga kostnaden för förnyelse av ifrågasvarande särskilda hjälpmedel. Ehuru konventionsförslaget efter ordalydelsen närmast torde avse undantag allenast i vissa särskilda fall, synes den återgivna bestämmelsen — som enligt motiven närmast innebär en form för skapande av garanti för att icke rätten till förnyelse av proteser missbrukas — kunna anses stå i överensstämmelse med konventionen.

I enlighet med vad sålunda anförts torde enligt min mening, därest ändrade bestämmelser i överensstämmelse med de nyss omnämnda stadgandena i förslaget till ny lag om försäkring för olycksfall i arbete bliva av statsmakterna antagna, förevarande konvention böra av Sverige ratificeras.

2:o) Rekommendation angående minimibeloppet av ersättning för olycksfall i arbete (sid. 21).

Ämbets-
verken.

Försäkringsrådet och riksförsäkringsanstalten hava anfört, att frågan huruvida lagstiftningsåtgärder borde vidtagas för tillgodoseende av de i rekommendationen berörda önskemålen icke kunde besvaras utan närmare utredning.

Riksförsäkringsanstalten har vidare yttrat:

»De i rekommendationen uttalade önskemålen torde icke vara av beskaffenhet att omedelbart föranleda lagändringar. Närmare utredningar synas vara erforderliga i vissa avseenden. Härvid torde emellertid särskilt böra beaktas uttalandet i förslaget, att sjukpenning vid fullständig men övergående arbetsoförmåga alltid skall utgå med $\frac{2}{3}$ av den skadades arbetsförtjänst. Införande av en dylik bestämmelse i den svenska lagen synes önskvärt. Arbetsförtjänsten skall dock givetvis beräknas enligt 9 § i olycksfallsförsäkringslagen. En lagändring i detta syfte beträffande de 35 första dagarna efter olycksfallet torde dock böra ske endast i samband med införande av obligatorisk försäkring för denna tid.

Vidare synes böra tagas i övervägande, om icke föräldrar till genom olycksfall omkommen arbetare böra enligt vår lag i vissa fall tillerkännas livränta, även om annan till livränta berättigad finnes. Enligt 7 § i olycksfallsförsäkringslagen erhåller nämligen den avlidnes fader eller moder och adoptivfader eller adoptivmoder under vissa villkor livränta å ett årligt belopp, motsvarande $\frac{1}{4}$ av arbetsförtjänsten, därest annan till livränta berättigad ej finnes. Lagen synes böra ändras på det sätt, att föräldrar kunna erhålla livränta, om de varit av den avlidnes arbete huvudsakligen beroende och livräntor till övriga livränteberättigade sammanlagt ej uppgå till $\frac{2}{3}$ av den avlidnes årliga arbetsförtjänst, med ett årligt belopp, motsvarande skillnaden mellan $\frac{2}{3}$ av den avlidnes årliga arbetsförtjänst och summan av livräntorna till övriga livränteberättigade, dock högst motsvarande $\frac{1}{4}$ av den avlidnes årliga arbetsförtjänst. Genom en dylik anordning skulle flertalet av de fall, i vilka det med nu tillämplad praxis framstår som önskvärt, att livränta till föräldrar kunnat beviljas, bli tillgodosedda.»

Enligt *socialstyrelsens* mening syntes det knappast anses fullt motiverat att enbart med hänsyn till rekommendationen föranstalta om utredning och lagstiftning i ämnet. Däremot syntes det skäligt, att rekommendationen uppmärksammades, när olycksfallsförsäkringslagen i motsvarande delar eventuellt bleve föremål för revision.

Departement-
schefen.

Vid det utredningsarbete som föregått framläggandet av det förut omnämda förslaget till ny lag om försäkring för olycksfall i arbete, har innehållet i förevarande rekommendation beaktats. I de hänseenden, som behandlas i avdelningarna I, II och IV i densamma, torde, därest förslaget antages, den svenska lagstiftningen komma i överensstämmelse med rekommendationen i de punkter, där så icke kan anses för närvarande vara fallet. Vad däremot angår de under avdelning III i rekommendationen upptagna önskemålen, vilka avse en utvidgning av kretsen av dem, som vid arbetares frånfälle skola vara ersättningsberättigade, till farföräldrar, morföräldrar, barnbarn och syskon, allt dock endast under vissa förutsättningar, synas desamma gå så långt utöver den gällande svenska lagstiftningens principer, att dennas bringande i överensstämmelse med rekommendationen icke ansetts kunna ifrågakomma, särskilt

som detta skulle föranleda högst avsevärda merkostnader för försäkringen. Någon åtgärd under den närmaste framtiden för en ändring i sistnämnda hänseende synes mig av enahanda skäl icke böra ifrågakomma.

På grund av vad sålunda anförts anser jag ifrågavarande rekommendation icke böra föranleda vidare åtgärd från de svenska statsmakternas sida.

3:o) Rekommendation angående den rättsliga behandlingen av tvister om ersättning för olycksfall i arbete (sid. 22).

Om denna rekommendation hava *försäkringsrådet* och *riksförsäkringsanstalten* anført, att den icke syntes böra föranleda någon åtgärd. *Socialstyrelsen* har uttalat, att med hänsyn till försäkringsrådets uppgifter och organisation syftet med förevarande rekommendation syntes få anses vara i väsentlig mån tillgodosett.

Ämbets-
verken.

Jämlikt förslaget till lag om olycksfall i arbete ävensom samtidigt framlagt förslag till vissa ändringar i lagen om försäkringsrådet skall enligt den föreslagna nya organisationen av olycksfallsförsäkringen försäkringsrådet alltjämt bestå i sin nuvarande sammansättning, blott med viss förstärkning vid behandling av frågor rörande försäkringsavgifter.

Departement-
schefen.

Då i överensstämmelse med vad ämbetsverken anført den rättsliga behandlingen av tvister rörande ersättning för olycksfall i arbete torde få genom försäkringsrådets sammansättning anses i huvudsak redan vara ordnad på sätt rekommendationen avser, synes densamma icke böra föranleda någon åtgärd.

4:o) Förslag till konvention angående ersättning för yrkessjukdomar (sid. 23).

I fråga om detta konventionsförslag har *riksförsäkringsanstalten* anført följande:

Riksförsäkrings-
anstalten.

»Frågan om samhällets skyldighet att sörja för att arbetare, som till följd av arbetets natur eller de förhållanden, varunder det bedrives, ådraga sig vissa sjukdomar, s. k. yrkessjukdomar, i erforderlig mån hållas skadeslösa härför, har i flera länder varit ett av skälen för införande av obligatorisk sjuk- och invaliditetsförsäkring för lönearbetare med skyldighet för arbetsgivaren att lämna särskilda bidrag till sådan försäkring. Även i vissa länder, där obligatorisk sjuk- och invaliditetsförsäkring med bidrag till kostnaden av vederbörande arbetsgivare finnes införd, hava emellertid en del särskilda sjukdomar ansetts böra utsöndras från denna försäkring såsom mera påtagligt varande av nyss nämnd beskaffenhet. I dylika fall har det ansetts riktigt att, när det gäller att inordna dem under de olika grenarna av socialförsäkringen, likställa dem med olycksfall i arbetet. Förutsättningen för åvägabringande av en sådan likställighet, som innebär, att arbetsgivaren såsom vid olycksfall i arbete blir ersättningsskyldig eller i fall av försäkring ensam bär kostnaden för densamma, är alltså, att sjukdomen till sin beskaffenhet är sådan, att den i lika grad som förhållandet är med inträffat olycksfall i arbete, är en följd av arbetet eller de med arbetet förbundna faror.

Vid fastställande av vilka sjukdomar, som i nu nämnd mening skola anses såsom yrkessjukdomar, möta, såsom erfarenheten från olika länder visar, ej obetydliga svårigheter. I det nu föreliggande förslaget till en konvention, avsedd att vinna anslutning från det stora antal olika stater med vitt skilda förhållanden, varom här är fråga, har man ansett sig böra framgå med synnerlig försiktighet, något som inhämtas redan av en jämförelse mellan å ena sidan det nu föreliggande konventionsförslaget och å andra sidan den nationella lagstiftningen i flera av de länder, som godtagit principen om de s. k. yrkessjukdomarnas likställande med olycksfall i arbete (England, Schweiz, Frankrike, Finland, flera amerikanska stater m. fl. länder).

Emellertid har man tillika utgått från, att varje land, som biträder konventionsförslaget, skulle vid sidan därav efter sina nationella förhållanden anpassa och komplettera sin lagstiftning. Detta har kommit till uttryck bland annat i det vid konferensen antagna särskilda förslaget till rekommendation angående ersättning för yrkessjukdomar.

För genomförande härav och för att en lagstiftning av ifrågavarande slag för vårt lands vidkommande skall kunna med hänsyn till sitt ändamål tillfredsställande fylla sin uppgift, erfordras givetvis ett sådant närmare övervägande, som framhölls i svenska regeringens svarskrivelse till internationella arbetsbyrån den 30 december 1924 i anledning av byråns då föreliggande frågecirкуляр bland annat rörande yrkessjukdomars likställande med olycksfall i arbete.

Riksförsäkringsanstalten får vidare i detta sammanhang erinra om, att lagstiftningen på detta område har att beakta även ett flertal andra svårösta frågor än den ovan nämnda, om vilka sjukdomar, som med hänsyn till förhållanden och behov i vårt land — samt vår lagstiftning i övrigt om sjuk- och olycksfallsförsäkring — företrädesvis böra komma i fråga. Sådana äro bland annat frågorna om sättet för fastställande av det erforderliga sammanhanget mellan arbetet eller de förhållanden, varunder det bedrives, och sjukdomens uppkomst samt bevisning och antaganden härutinnan, om ansvarsförhållandet mellan olika arbetsgivare och olika försäkringsinrättningar beträffande arbetare, vilkas anställning och sysselsättning växla under tiden för sjukdomens uppkomst och utveckling, om arbetsförtjänstens fastställande m. m.

I en del viktiga hänseenden synes alltså, såsom i utlandet skett, innehållet i ifrågavarande lagstiftning böra göras beroende bland annat av försäkringsplikens omfattning, om den skall gälla med eller utan viss karenstid, varunder omedelbar ersättningsplikt skall åligga arbetsgivaren samt av om blott *en* försäkringsinrättning skall finnas eller om särskilda föreskrifter skola meddelas för fall, när sjukdomen drabbar arbetare hos arbetsgivare, som under tiden för sjukdomens uppkomst och utveckling övergår från den ena till den andra försäkringsinrättningen, eller arbetare hos olika arbetsgivare, av vilka under samma tid en har försäkring i den ena och en i en annan försäkringsinrättning.

Enligt riksförsäkringsanstaltens mening bör med frågan om biträdande av ifrågavarande konventionsförslag anstå, till dess närmare utredning vunnits i ovan angivna avseenden.

Med hänsyn till vikten av att frågan om ersättning för yrkessjukdomar snarast löses, tillåter sig riksförsäkringsanstalten emellertid föreslå, att socialstyrelsen ville hemställa om igångsättandet av sådan utredning.»

Försäkrings-
rådet.

Försäkringsrådet har förklarat, att det syntes erforderligt, att ytterligare utredning verkställdes i frågan, då möjligen särskilt den till förslaget hörande förteckningen behöfde givas ett annat innehåll med hänsyn till svenska förhållanden.

Medicinalstyrelsen, som förklarar sig hava uteslutande ur medicinsk synpunkt granskat konventionsförslaget, har meddelat, att styrelsen icke hade något att erinra med anledning av detsamma.

Medicinal-
styrelsen.

Socialstyrelsen, har anfört i huvudsak följande:

Social-
styrelsen.

»Enligt styrelsens mening lär det icke kunna förnekas, att yrkessjukdomarna i fråga om arbetsgivarnas ersättningsskyldighet principiellt taget äro att jämställa med olycksfallen i arbete. I avseende å orsakssammanhang med arbetet framträda emellertid nämnda sjukdomar väsentligen olika olycksfallen, och synes i betraktande därav ersättningsskyldigheten för dem icke lämpligen kunna ordnas i samband med den för olycksfallen utan kräva särskild reglering — en åtgärd som med hänsyn till ämnets i flera avseenden ömtåliga och svårbehandlade beskaffenhet måste förutsätta omsorgsfull utredning. Även med begränsning av den nya ersättningsskyldigheten till de i konventionsförslaget upptagna sjukdomarna torde nu berörda krav icke kunna efter sättas. Från Sveriges sida påyrkades också under förberedelserna för konventionsförslagets utarbetande, att frågans behandling skulle, till möjliggörande av mer ingående prövning, uppskjutas till ett senare konferenssammanträde.

Med hänsyn till vad ovan anförts torde det vara tydligt, att förevarande konventionsförslag f. n. icke kan föranleda annan åtgärd, än att frågan om lagstadgad ersättning för yrkessjukdomar upptages till utredning.»

Vid behandlingen av förslaget till ny lag om olycksfall i arbete har jag även berört frågan om ersättning för yrkessjukdomar och därvid jämväl erinrat om förevarande konventionsförslag (proposition nr 109 sid. 124). Angående detta anförde jag, att enligt min uppfattning starka skäl talade för att yrkessjukdomarna inbegreps under olycksfallsförsäkringen men att frågan härom med hänsyn till svenska förhållanden icke kunde lösas genom en lagstiftning, som omfattade de sjukdomar, vilka upptagits i den vid konventionsförslaget fogade förteckningen. Tillika har jag yttrat, att med hänsyn till frågans invecklade beskaffenhet och till stor del outredda skick det icke varit möjligt att medhinna den ytterligare undersökning, som måste föregå utarbetandet av förslag i frågan, men att jag hade för avsikt att föranstalta om sådan utredning.

Departement-
chefen.

Då jag på anförda skäl icke är beredd att föreslå sådan ändrad lagstiftning, som utgör förutsättning för ratifikation av ifrågavarande konventionsförslag, anser jag mig icke för närvarande kunna tillstyrka ratificering av förslaget.

5:o) Rekommendation angående ersättning för yrkessjukdomar (sid. 25).

Beträffande ämbetsverkens ståndpunkt hänvisas till deras vid behandlingen av konventionsförslaget i enahanda ämne återgivna uttalanden.

Även för egen del torde jag kunna hänvisa till vad jag anfört beträffande detta konventionsförslag.

Enligt min mening bör alltså förevarande rekommendation icke för närvarande föranleda någon åtgärd. Däri upptagna önskemål torde komma att beaktas vid den tillämnade utredningen rörande frågan om yrkessjukdomar i dess helhet.

6:o) Förslag till konvention angående lika behandling av in- och utländska arbetare i avseende å ersättning för olycksfall i arbete (sid. 26).

Riksförsäkringsanstalten.

Riksförsäkringsanstalten anför rörande detta konventionsförslag följande:

»Ehuru anstalten visserligen i princip anser antagandet av en konvention i förevarande ämne synnerligen önskvärdt, kan anstalten dock icke undgå att uttala sina betänkligheter i avseende på innehållet i vissa delar av föreliggande förslag.

Art. 1 och 2 innebära en sammanblandning av tvenne med varandra sammanhängande men i allt fall skilda spörsmål, nämligen *dels* frågan om vilket lands lag, som skall tillämpas vid frågan om inträffande olycksfall i arbete, som utföres i annat land än det, där arbetsgivaren är bosatt eller bedriver sin huvudsakliga verksamhet, *dels* frågan om — därest klarhet råder, om vilket lands lag, som skall tillämpas — utländsk arbetare enligt denna lag skall få samma rättsställning som inländsk arbetare. Utan ett åtskiljande i sakligt hänseende av dessa frågor lär det ej kunna undvikas, att vissa svårigheter uppstå vid rättstillämpningen.

Bestämmelsen i art. 1 innebär, att som regel varje olycksfall i arbete skall ersättas enligt lagen i det territorium, där olycksfallet inträffat, oberoende av arbetarens nationalitet och hemvist.

Beträffande en arbetare, som är anställd hos arbetsgivare i annat land än sitt hemland för att där utföra sitt arbete, måste en dylik allmän regel anses fullt riktig. För arbetsgivaren (resp. vederbörande försäkringsinrättning) föreligga knappast några skäl för att hans förpliktelser skola bliva mindre på den grund, att utländska arbetare anställas i stället för sådana av inhemsk nationalitet.

Är åter en arbetare i ett land anställd av en arbetsgivare i annat land för att utföra arbete i sitt (arbetarens) hemland, eller är han från det land, arbetsgivaren tillhör, utsänd till ett annat land, kan den anförda allmänna regeln icke mer än i viss utsträckning anses befogad. Här uppställer sig nämligen frågan om, enligt vilket lands lag *försäkringen* för olycksfall i arbete skall gälla. För att i så fall lagen i det land, där olycksfallet inträffat, skulle vara gällande, borde rätteligen förutsättas, att försäkringsavgifter erlagts eller kunna erhållas enligt det landets lag, ehuru arbetsgivaren tillhör ett annat land. Denna sida av saken beröres icke i det föreliggande konventionsförslaget.

Enligt förslaget art. 2 kan emellertid för där angivna fall genom särskilt avtal mellan vederbörande länder stipuleras undantag från nämnda i art. 1 angivna huvudregel. Men intill dess sådana avtal blivit ingångna, måste givetvis huvudregeln gälla.

Den omedelbara följden härav blir för Sveriges vidkommande att, om t. ex. en norsk eller dansk arbetare av sin arbetsgivare utsändes för utförande av visst, även tillfälligt arbete här i landet eller om en norsk eller dansk sjöman från sitt i härvarande hamn varande fartyg utför arbete å svenskt territorium och därunder olycksfall drabbar honom, ersättning skall utgå enligt svenska olycksfallsförsäkringslagen. Och det fastän *dels* enligt uttryckliga stadganden i vederbörande lagar ersättning i så fall skall utgå enligt dessa resp. lagar, *dels* någon sådan försäkring enligt den svenska olycksfallsförsäkringslagen icke föreligger, som jämlikt samma lag måste anses vara förutsättning för att ersättning skall utgå. Någon möjlighet för vederbörande svenska försäkringsinrättning att utfå försäkringsavgifter av den utländske arbetsgivaren — som

ju har att erlægga sådana enligt sitt eget lands lag — torde icke heller föreligga.

Genom biträde av konventionsförslaget i denna del skulle Sverige komma att för alla dylika fall och beträffande arbetare från vilket som helst av de länder i övrigt, som biträda konventionen, ikläda sig att tillämpa den svenska olycksfallsförsäkringslagen och utgiva ersättning enligt densamma, intill dess avtal om befrielse från denna skyldighet blivit ingånget — och trätt i tillämpning — med samtliga de övriga länder, som biträda konventionen. En sådan ordning synes så mycket mer otillfredsställande som vårt land därigenom ingalunda befrias från utgivande av ersättning enligt svensk lag, om en svensk arbetare för sin svenske arbetsgivares räkning utför tillfälligt arbete i det främmande landet och därunder drabbas av olycksfall.

Till vad nu anförts kommer, att art. 2 i konventionsförslaget ej upptager alla de hithörande fall, då, i händelse utländsk arbetare här i landet utför arbete för utländsk arbetsgivares räkning, försäkring ej föreligger enligt den svenska lagen. Fall kunna nämligen förekomma, då sådan arbetares sysselsättning här i landet är av mer stadigvarande natur än i sistnämnda artikel angives, men det oaktat arbetaren är försäkrad enligt utländsk och icke enligt svensk lag.

Sistnämnda fall torde dock icke vara av större praktisk betydelse. Under antagande att vid godkännande av konventionen avtal, som avses i förslagets art. 2, så snart ske kan, komma till stånd mellan vårt land och de främmande stater, beträffande vilka sådant avtal företrädesvis har betydelse, synes därför vad ovan anförts icke böra utgöra hinder för Sveriges anslutning till ifrågasvarande, eljest även för vårt land och dess i utlandet varande medborgare betydelsefulla konvention.

Någon ändring i lagen om försäkring för olycksfall i arbete torde icke vara erforderlig med anledning av konventionsförslagets antagande. Visserligen förutsattes i 27 § i lagen ömsesidighet såsom villkor för att Kungl. Maj:t skall äga befogenhet att i avseende på medborgare i visst land medgiva undantag från paragrafens bestämmelser. Det kan vara tveksamt, om denna förutsättning kan anses vara för handen i fråga om stater, som icke infört en någorlunda tillfredsställande lagstiftning rörande ersättning vid olycksfall i arbete. Men då frågan om Sveriges anslutning till konventionen kommer att beslutas vid riksdagen, torde saken i varje fall icke hava någon formell betydelse.

Enligt 28 § i lagen torde sådant avtal kunna träffas, som omnämnes i art. 2 av konventionsförslaget.

Mellan Sverige och vissa andra länder hava överenskommelser träffats i syfte, att utländsk arbetare skall erhålla samma rättsställning som inländsk arbetare på förevarande område. Sålunda hava överenskommelser ingåtts i detta ämne med Danmark och Norge enligt deklaration den 12 februari 1919, med Förenade Konungariket Storbritannien och Irland samt med Italien enligt kungl. kungörelse den 4 november 1921, med Nederländerna enligt kungl. kungörelse den 27 september 1922 och med Finland enligt konvention den 11 september 1923. Om Sverige nu biträder ifrågasvarande konventionsförslag, måste det tagas i övervägande, vilken ställning som i sådant fall uppkommer för vårt land med avseende på ovannämnda överenskommelser.»

Försäkringsrådet har förklarat, att ifrågasvarande konventionsförslag icke syntes kräva någon ändring i den svenska olycksfallsförsäkringslagen; dock syntes det böra erinras, att enligt § 1 i konventionsförslaget olycksfallet bundes vid territoriet på ett sätt som den svenska lagen icke uttalat.

Socialstyrelsen har till en början erinrat om att förevarande konventionsförslag i allt väsentligt överensstämde med det förslag som preliminärt antagits

Försäkrings-
rådet.

Social-
styrelsen.

av den internationella arbetskonferensen vid dess sammanträde år 1924 och beträffande vilket svenska regeringen sedermera förklarar sig ej hava något att erinra. Vidare anför styrelsen:

»Såsom styrelsen tidigare, i sitt yttrande över det preliminärt antagna konventionsförslaget, haft tillfälle utveckla, anser styrelsen förevarande konferensbeslut ej blott vara av avsevärd betydelse på det internationella socialpolitiska samarbetets område utan även, med hänsyn till det stora antalet i främmande länder spridda svenska arbetare, från svensk synpunkt fördelaktigt. Om även, såsom av riksförsäkringsanstalten gjorts gällande, konventionsförslaget ger anledning till vissa erinringar, kan styrelsen sålunda icke tveka att tillstyrka anslutning för Sveriges del till konventionen. En dylik åtgärd synes icke med hänsyn till bestämmelserna i konventionsförslagets § 2 samt olycksfallsförsäkringslagens 27 och 28 §§ nödvändigögra någon lagändring å svenskt håll.»

Departement-
schefen.

I sista stycket av 27 § av 1916 års olycksfallsförsäkringslag är föreskrivet, att Konungen äger under förutsättning av ömsesidighet beträffande medborgare i visst land medgiva undantag från de bestämmelser i samma paragraf, enligt vilka utländsk arbetare eller hans efterlevande i vissa hänseenden icke hava samma ställning som svensk medborgare, och i 28 § av lagen heter det, att Konungen äger under förutsättning av ömsesidighet träffa överenskommelse med främmande stat om tillämpning av denna lag eller den främmande statens lag i fall då arbetsgivare i den ena staten inom den andra bedriver verksamhet i vilken arbetare användes. Motsvarande stadganden äro i det omförmälda förslaget till ny lag om försäkring för olycksfall i arbete intagna i 13 och 28 §§.

Vid behandlingen av 13 § i förslaget har jag anfört (proposition nr 109 sid. 183), att det vore min uppfattning att ifrågavarande konvention borde av Sverige ratificeras, men att, då jag delade de hörda ämbetsverkens uppfattning därom att ratifikation ej erfordrade tillägg till eller ändring i gällande lag, ifrågavarande stadgande oförändrat upptagits i förslaget.

I enlighet med vad socialstyrelsen anfört synes det mig uppenbart, att en ratifikation av konventionsförslaget — varigenom svenska arbetare i utlandet komme att tillförsäkras likställighet i förevarande hänseende med den främmande statens arbetare — skulle komma att för många svenska arbetare innebära en avsevärd fördel. Det är på denna grund min uppfattning att ratifikation bör ske. Ämbetsverken äro, såsom förut anförts, ense därom att för sådan ratifikation lagändring icke erfordras, och jag har redan tidigare förklarar, att jag ansluter mig till denna uppfattning. De betänkligheter som anförts av riksförsäkringsanstalten synas alla vara av den art att de kunna i tillämpningsväg avlägsnas. Den »bundenhet vid territoriet» på vilken, enligt vad försäkringsrådet påpekat, konventionsförslaget bygger, står icke i direkt strid med vår olycksfallsförsäkringslagstiftning. Dock är det givet, att denna är begränsad till personer, som äro eller böra vara försäkrade. Till dessa torde emellertid enligt föreliggande lagförslag, däri det nu gällande undantaget från försäkringen beträffande s. k. tillfälliga arbetare uteslutits, jämväl utländska arbetare, som för utländsk arbetsgivares räkning tillfälligt användas i riket, kunna komma att räknas, i den mån Konungen så förordnar. Dylikt förord-

nande kommer givetvis endast att meddelas under förutsättning av reciprocitet. I följd härav komma tydligen de utgifter, som den svenska försäkringen kan få vidkännas för ersättningar till utländska arbetare, för vilka ej erlagts försäkringsavgift, att motvägas därigenom att utländska försäkringsinrättningar komma att i motsvarande fall bestrida ersättningar till svenska arbetare, för vilka avgift erlagts här i riket.

Ifrågavarande bestämmelse i konventionsförslaget torde alltså icke — i varje fall icke därest förslaget till ny lag om olycksfallsförsäkring antages — bereda svårigheter för ratifikation.

I överensstämmelse med vad jag sålunda anfört är det min uppfattning, att ratifikation av ifrågavarande konventionsförslag bör komma till stånd.

7:o) Rekommendation angående lika behandling av in- och utländska arbetare i avseende å ersättning för olycksfall i arbete (sid. 27).

Riksförsäkringsanstalten har anfört, att denna rekommendation för närvarande icke borde föranleda någon åtgärd. *Försäkringsrådet* har förklarat rekommendationen icke behöva förorsaka några omedelbara åtgärder; i vilket fall som helst syntes någon ändring av olycksfallsförsäkringslagen icke erfordras. *Socialstyrelsen* har yttrat, att de i rekommendationen åsyftade anordningarna i allt väsentligt redan syntes vara genomförda i Sverige, och i likhet med övriga myndigheter har styrelsen påpekat, att det för närvarande icke finnes anledning till vidtagande av några åtgärder.

Ämbets-
verken.

I händelse den föreslagna nyorganisationen av olycksfallsförsäkringen kommer till stånd, torde en allmän revision av gällande administrativa författningar rörande tillämpningen av denna försäkring bliva erforderlig. Vid detta arbete lär det bliva tillfälle att beakta de i konventionen uttryckta önskemålen rörande likställighet mellan svenska och utländska arbetare. Någon särskild åtgärd synes mig vid sådant förhållande icke böra för närvarande föranledas av rekommendationen.

Departement-
schefen.

8:o) Förslag till konvention angående nattarbete i bagerier (sid. 28).

Beträffande denna konvention har socialstyrelsen hänvisat till sitt den 26 november 1925 dagtecknade betänkande med förslag till reviderad lag om vissa inskränkningar beträffande tiden för förläggande av bageri- och konditoriorörelse, i vilket betänkande styrelsen bland annat förordat Sveriges anslutning till konventionen och föreslagit därav påkallade lagändringar.

Den 29 nästlidne januari har Kungl. Maj:t beslutat avlåta proposition (nr 72) med förslag till lag om vissa inskränkningar beträffande tiden för förläggande av bageri- och konditoriarbete. Detta lagförslag skiljer sig från nu gällande lag i samma ämne dels i vissa materiella hänseenden, dels därutinnan att under det gällande lags giltighetstid är begränsad till tre år, giltighetstiden enligt förslaget är obegränsad. Bland de materiella ändringarna ingå sådana som ansetts erforderliga för att ifrågavarande konvention måtte kunna

av Sverige ratificeras. Vid behandlingen av lagförslaget har jag också anfört (proposition nr 72 sid. 16) att ehuru ifrågavarande konventionsförslag icke hade något större direkt intresse för vår land, detsamma onekligen syntes vara av betydelse för arbetarskyddets utveckling i åtskilliga andra länder, varför det måste få anses som i viss mån en förpliktelse för Sverige att stödja konventionen genom ratificering. Jag har i nämnda sammanhang även uttalat såsom min uppfattning, att Sverige borde biträda omförmälda konvention.

Sedermera har emellertid enligt mig tillhandakommet meddelande internationella arbetsbyråns styrelse vidtagit en åtgärd, som synes vara av beskaffenhet att påkalla en avvaktande hållning till spörsmålet om det ifrågavarande konventionsförslagets ratifikation från Sveriges sida. Vid nämnda styrelses sammanträde den 28—30 sistlidne januari har styrelsen nämligen, i anledning av ett utav arbetsgivarrepresentanterna inom styrelsen framställt förslag, beslutit att genom nationernas förbunds råd till den fasta mellanfolkliga domstolen hänskjuta frågan, huruvida internationella arbetsorganisationen äger befogenhet att utarbete och föreslå regler, som, i och för tillförsäkrande av skydd åt vissa lönarbetare, samtidigt och vid sidan härav ha avseende på arbetsgivares personliga arbete. Av den överläggning inom arbetsbyråns styrelse, som föregick nyssnämnda beslut, framgår att förslaget om hänvändelse till den mellanfolkliga domstolen i första hand föranletts av de inskränkande bestämmelser angående arbetsgivares eget arbete, som innefattas i det förslag till konvention angående nattarbete i bagerier, varom nu är fråga.

I det läge som sålunda inträtt synes mig resultatet av den gjorda hänvändelsen böra avvaktas innan frågan om det förevarande konventionsförslagets ratifikation upptages till avgörande. Jag finner mig följaktligen icke för närvarande kunna förorda att konventionsförslaget från Sveriges sida ratificeras. Till efterkommande av de i det föregående omnämnda bestämmelserna i del XIII av förbundsakten för nationernas förbund bör emellertid konventionsförslaget i allt fall underställas innevarande års riksdag.

Under återopande av vad jag i det föregående i skilda hänseenden anfört får jag hemställa,

att Kungl. Maj:t måtte till riksdagen avlåta proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående omförmälda, av den internationella arbetsorganisationens konferens i Genève år 1925 antagna konventionsförslag och rekommendationer.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifall samt förordnar, att proposition i ämnet av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:
Ake Karlholm.

Bilaga A.

Internationella arbetskonferensen i Genève år 1925.

Den internationella arbetskonferensens sjunde sammanträde hölls i Genève under tiden 19 maj—10 juni 1925. Antalet representerade stater uppgick till 46, av vilka 29 sänt fullständiga delegationer, d. v. s. två regeringsombud samt ett ombud från vardera arbetsgivar- och arbetarsidan. Hela antalet regerings-, arbetsgivar- och arbetarombud med suppleanter och experter uppgavs till 323, det högsta antal, som ännu förekommit vid något av arbetskonferensens sammanträden.

Enligt Kungl. Maj:ts beslut den 30 april 1925 deltog i konferensen från svensk sida: såsom *regeringsombud* ordföranden och chefen för arbetsrådet E. W. Bosæus och byråchefen J. A. E. Molin med socialrådet E. R. Sjöstrand och byråchefen C. H. J. von Schulzenheim såsom experter; såsom *arbetsgivarombud* direktören I. O. Larson med disponenten H. Almström och fabrikören C. G. C. Schröder såsom experter och såsom *arbetarombud* landsorganisationens ordförande A. Thorberg med ledamoten av försäkringsrådet Olof Carlsson, kassören G. Lagergren och redaktören S. Backlund såsom experter.

Enligt beslut av internationella arbetsbyråns styrelse upptog konferensens dagordning följande fyra frågor:

Ersättning för olycksfall i arbete och yrkessjukdomar.

Lika behandling av in- och utländska arbetare i avseende å ersättning för olycksfall i arbete.

Tjugufyra timmars uppehåll i arbetet per vecka i glasbruk med smältvanna.

Nattarbete i bagerier.

Konferensens överläggningar resulterade i fyra förslag till konventioner och fyra rekommendationer. Därjämte gjorde konferensen i form av resolutioner ett antal uttalanden i olika frågor.

Närmare upplysningar om gången av konferensens arbete lämnas i en redogörelse för konferensen, vilken redogörelse finnes intagen i N:ris 8 och 9 av Sociala meddelanden för år 1925.

Konferensens beslut.

A. Översättning.

1.

Förslag till konvention angående ersättning för olycksfall i arbete.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrå sammankallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående ersättning för olycksfall i arbete, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att tillförsäkra personer, som drabbas av olycksfall i arbete, eller deras rättsinnehavare ersättning enligt villkor åtminstone likvärdiga med de i denna konvention stadgade.

§ 2.

Lagar och förordningar om ersättning för olycksfall i arbete skola äga tillämpning å arbetare, tjänstemän och lärlingar anställda i offentliga eller enskilda företag, rörelser eller anläggningar av vad slag det vara må. Dock tillkommer det medlem att i sin nationella lagstiftning stadga sådana undantag, som kunna finnas nödiga beträffande:

- a) arbetare, som sysselsätts med tillfälligt arbete, vilket icke står i samband med arbetsgivarens rörelse;
- b) hemarbetare;
- c) medlemmar av arbetsgivarens familj, som arbeta uteslutande för hans räkning och bo under hans tak;
- d) icke-kroppsliga arbetare med arbetsförtjänst överstigande viss i den nationella lagstiftningen fastställd gräns.

§ 3.

Denna konvention skall icke äga tillämpning å

- 1) sjömän och fiskare, för vilka bestämmelser skola meddelas i en framtida konvention;
- 2) personer, som tillgodonjuta en särskild regim, vilken är minst likvärdig med den i denna konvention stadgade.

§ 4.

Denna konvention äger icke tillämpning å jordbruket, för vilket den av internationella arbetskonferensen å dess tredje sammanträde antagna konventionen rörande arbetares ersättning för olycksfall i arbete inom jordbruket förblir i kraft.

§ 5.

Den ersättning, som skall utgivas i händelse av olycksfall, som medfört döden eller bestående oförmåga till arbete, skall utbetalas till den skadade eller hans rättsinnehavare i form av en ränta.

Dock må ersättningen kunna helt eller delvis utbetalas i form av kapital, därest vederbörande myndigheter kunna bereda säkerhet för en förnuftig användning av kapitalet.

§ 6.

I händelse av arbetsoförmåga skall ersättningen utgå senast från femte dagen efter olycksfallet, vare sig ersättningen lämnas av arbetsgivaren, av en olycksfallsförsäkringsanstalt eller av en sjukförsäkringsanstalt.

§ 7.

Ett tillägg till ersättningen skall utgivas till skadade, som drabbas av arbetsoförmåga, vilken gör ständig hjälp av annan person nödvändig.

§ 8.

Den nationella lagstiftningen skall föreskriva de kontrollåtgärder och de regler för revision av ersättningen, som må anses nödvändiga.

§ 9.

Genom olycksfall i arbete skadade skola hava rätt till läkarhjälp samt till sådant kirurgiskt och farmaceutiskt bistånd, som kan finnas nödigt till följd av olycksfallet. Kostnaden för sådan hjälp kan bestridas antingen av arbetsgivaren, av en olycksfallsförsäkringsanstalt eller av en sjuk- och invaliditetsförsäkringsanstalt.

§ 10.

Den nationella lagstiftningen skall bereda genom olycksfall i arbete skadade rätt till erhållande och normalt förnyande, genom arbetsgivarens eller försäkringsanstaltens försorg, av sådana konstgjorda lemmar och ortopediska hjälpmedel, som erkännas vara nödvändiga; undantagsvis må dock den nationella lagstiftningen medgiva, att tillhandahållandet och förnyandet av sådana hjälpmedel utbytes mot ett tillägg till ersättningen, vilket skall bestämmas samtidigt med att själva ersättningsbeloppet fastställs eller revideras och som skall svara mot den sannolika kostnaden för normal anskaffning och förnyelse av hjälpmedlen.

Den nationella lagstiftningen skall föreskriva nödiga kontrollåtgärder, såväl till förebyggande av missbruk i samband med förnyandet av hjälpmedel som till säkerställande att tilläggsersättningen användes till avsett ändamål.

§ 11.

Den nationella lagstiftningen skall meddela sådana bestämmelser, som med hänsyn till varje lands särskilda förhållanden äro bäst ägnade att under alla omständigheter säkerställa utbetalning av ersättning till personer, som drabbas av olycksfall i arbete, eller deras rättsinnehavare samt bereda dem säkerhet mot arbetsgivarens eller försäkringsanstaltens insolvens.

§ 12.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 13.

Denna konvention träder i kraft, så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekretären.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 14.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmar av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 15.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 13 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention, att tillämpa bestämmelserna i §§ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 och 11 senast den 1 januari 1927 samt att vidtaga alla erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 16.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 17.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan fem år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 18.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 19.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

2.

Rekommendation angående minimibeloppet av ersättning för olycksfall i arbete.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammantäde samt beslutit antaga vissa förslag angående minimibeloppet av ersättning för olycksfall i arbete, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

Konferensen anbefaller varje medlem av den internationella arbetsorganisationen att taga under övervägande följande principer och regler:

I.

Vid olycksfall, som medför arbetsoförmåga, bör den ersättning, som skall utgivas enligt nationell lag eller förordning, icke understiga följande sats:

1) vid bestående och fullständig arbetsoförmåga en ränta svarande mot två tredjedelar av den skadades årliga arbetsförtjänst;

2) vid bestående men partiell arbetsoförmåga en del av den ränta, som skulle utgått vid bestående och fullständig arbetsoförmåga, motsvarande den av olycksfallet förorsakade minskningen i förvärvsförmågan;

3) vid fullständig men övergående arbetsoförmåga ett understöd per dag eller vecka, motsvarande två tredjedelar av den skadades grundlön;

4) vid övergående och partiell arbetsoförmåga en del av det understöd per dag eller vecka, som utgår vid fullständig men övergående arbetsoförmåga, motsvarande den av olycksfallet förorsakade minskningen i förvärvsförmågan.

Därest ersättningen utgår i form av ett kapital, må detta icke understiga det kapitaliserade värdet av den ränta, som eljest skulle utgå.

II.

Genom olycksfall i arbete skadade, som äro i behov av annan persons hjälp, böra erhålla ett tillägg till ersättningen, icke understigande halva det belopp, som utgår vid bestående och fullständig arbetsoförmåga.

III.

Vid olycksfall med dödlig utgång bör rätt till ersättning tillerkännas åtminstone följande grupper av efterlevande:

1) den avlidnes make eller maka;

2) den avlidnes barn under 18 år eller, om de på grund av kroppsligt eller andligt lyte äro oförmögna att förtjäna sitt uppehälle, utan hänsyn till ålder;

3) den avlidnes föräldrar, far- eller morföräldrar, såvida de sakna medel till sitt uppehälle och underhöllas av den avlidne eller denne hade försörjningsplikt gentemot dem;

4) den avlidnes barnbarn och syskon, om de äro under 18 år eller utan hänsyn till ålder, såvida de på grund av kroppsligt eller andligt lyte äro oförmögna att förtjäna sitt uppehälle och de tillika äro föräldralösa eller om deras föräldrar, ehuru i livet, äro oförmögna att försörja dem.

Utgår ersättningen i form av årlig ränta, skall maximigränsen för totalsumman av de årliga utbetalningarna till samtliga efterlevande icke understiga två tredjedelar av den avlidnes årliga arbetsförtjänst.

Utgår ersättningen i form av ett kapital, skall maximigränsen för totalsumman av de kapitalbelopp, som utbetalas till samtliga efterlevande, icke understiga det kapitaliserade värdet av en ränta motsvarande två tredjedelar av den avlidnes årliga arbetsförtjänst.

IV.

De genom olycksfall i arbete skadade personernas fackliga nyutbildning bör tryggas genom åtgärder, som den nationella lagstiftningen finner tjänligast.

Regeringarna böra uppmuntra anstalter, som bereda sådan utbildning.

3.

Rekommendation angående den rättsliga behandlingen av tvister om ersättning för olycksfall i arbete.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående den rättsliga behandlingen av tvister om ersättning för olycksfall i arbete, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

I betraktande av att tvister rörande ersättning för olycksfall i arbete hänföra sig icke blott till tolkning av lagars och förordningars text, utan även till yrkesspörsmål, som kräva en ingående kännedom om arbetsförhållandena, i all synnerhet om företagens natur, arten av de risker de erbjuda, förhållandet mellan arbetet och olycksfallet, sättet för lörens beräkning, graden av arbetsoförmåga, möjligheten för utbildning till nytt yrke;

i betraktande av att arbetare och arbetsgivare besitta den nödvändiga kompetensen i yrkesfrågor och att deras deltagande i den rättsliga behandlingen av tvister om ersättning för olycksfall i arbete erbjuder möjlighet att komma till rättvisare avgöranden;

i betraktande av att arbetsgivares och arbetares deltagande i sådan behandling i många länder kan åvägabringas utan rubbning av den bestående judiciella organisationen,

anbefaller konferensen varje medlem av den internationella arbetsorganisationen att taga under övervägande följande principer och regler:

I.

Tvister, som röra ersättning för olycksfall i arbete, böra företrädesvis underställas specialdomstolar eller skiljenämnder, vilka — med eller utan vanliga domare — bestå av ett lika antal arbetar- och arbetsgivarrepresentanter, tillsatta att fungera som domare av sina respektive organisationer eller på deras förslag eller tillsatta av arbetsgivar- och arbetarrepresentanter inom andra sociala institutioner eller av särskilda valorgan för arbetsgivare och arbetare.

II.

Då tvister rörande ersättning för olycksfall i arbete förekomma inför de allmänna domstolarna, skola dessa, på begäran av endera parten, höra arbetare och arbetsgivare i egenskap av experter, så snart tvisten hänför sig till ett yrkesspörsmål och i synnerhet då den gäller graden av arbetsoförmåga.

4.

Förslag till konvention angående ersättning för yrkessjukdomar.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrå samman kallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående ersättning för yrkessjukdomar, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att tillförsäkra personer, som falla offer för yrkessjukdomar, eller deras rättsinnehavare en ersättning grundad på de allmänna principerna i den nationella lagstiftningen angående ersättning för olycksfall i arbete.

Denna ersättning skall icke vara lägre än den, som i den nationella lagstiftningen stadgas för skada till följd av olycksfall i arbete. Med detta förbehåll skall det stå varje medlem fritt att, vid fastställandet i den nationella lagstiftningen av de villkor, enligt vilka ersättning för ifrågavarande sjukdomar skall betalas, och vid tillämpningen på dessa sjukdomar av sin lagstiftning om ersättning för olycksfall i arbete, vidtaga sådana förändringar och anpassningar, som kunna anses tjänliga.

§ 2.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att anse som yrkessjukdomar de sjukdomar och förgiftningar, som framkallas av de i efterföljande förteckning upptagna ämnena, då dessa sjukdomar eller förgiftningar drabba arbetare tillhörande industrier eller yrken, som finnas upptagna på motstående plats i förteckningen, och

då desamma härröra från arbete i ett företag, som är underkastat förut nämnda nationella lagstiftning.

Förteckning.

Sjukdomar och giftiga ämnen	Motsvarande industrier eller yrken
Förgiftning genom bly, blylegeringar och blyföreningar samt direkta följder av sådan förgiftning.	Handhavande av mineral innehållande bly, inbegripet blyhaltig aska från zinkhyttor. Smältning av gammal zink och bly i tackor. Tillverkning av föremål av gjutet bly eller blyhaltiga legeringar. Grafiska industrier. Tillverkning av blyföreningar. Tillverkning och reparation av elektriska ackumulatörer. Beredning och användning av emaljer innehållande bly. Polering med hjälp av blyfilspån eller blyhaltig tennaska. Måleriarbete, innefattande beredning eller behandling av täckande ämnen, kitt eller färgämnen, innehållande blypigment.
Förgiftning genom kvicksilver, kvicksilveramalgamer och kvicksilverföreningar samt direkta följder av sådan förgiftning.	Handhavande av kvicksilvermineral. Tillverkning av kvicksilverföreningar. Tillverkning av mättnings- eller laboratorieapparater. Beredning av råämnena för tillverkning av hattar. Brännörgyllning. Användning av kvicksilverpumpar vid tillverkning av glödlampor. Knallhattstillverkning av knallkviksilver.
Mjältbrandssmitta.	Arbete, som medför beröring med mjältbrandssmittade djur. Handhavande av kvarlevor av djur, inbegripet hudar, klövar, hovar och horn. Lastning och lossning eller transport av varor.

§ 3.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 4.

Denna konvention träder i kraft, så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekreteraren.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 5.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 6.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 4 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention, att tillämpa bestämmelserna i §§ 1 och 2 senast den 1 januari 1927 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 7.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 8.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan fem år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 9.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 10.

De franska och engelska texterna, till denna konvention skola båda äga vitsord.

5.

Rekommendation angående ersättning för yrkessjukdomar.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående ersättning för yrkessjukdomar, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

Med erkännande att det står varje land fritt att i sin nationella lagstiftning upprätta en mer fullständig lista över sjukdomar än den, som bifogats § 2 av konventionsförslaget angående ersättning för yrkessjukdomar,

hemställer konferensen,

att staterna måtte fastställa ett enkelt förfarande, där sådant icke redan förefinnes, medelst vilket förteckningen över de sjukdomar, som i den nationella lagstiftningen anses som yrkessjukdomar, kan revideras.

6.

Förslag till konvention angående lika behandling av in- och utländska arbetare i avseende å ersättning för olycksfall i arbete.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående lika behandling av in- och utländska arbetare i avseende å ersättning för olycksfall i arbete, vilken fråga innefattas i andra punkten på dagordningen för sammanträdet, ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att åt person, som å dess territorium drabbas av olycksfall i arbete och är medborgare i någon annan medlemsstat, som ratificerat konventionen, eller åt sådan persons rättsinnehavare giva samma behandling, som den tillförsäkrar sina egna medborgare.

Nu åsyftade likhet i behandlingen skall tillförsäkras utländska arbetare och deras rättsinnehavare utan villkor i avseende å hemvist. I fråga om de utbetalningar, som en medlem eller dess medborgare i enlighet härmed kunna ha att göra utom medlemmens territorium, skola de anordningar, som vidtagas, där så finnes nödvändigt, regleras genom särskilda överenskommelser mellan vederbörande medlemmar.

§ 2.

Beträffande ersättning för olycksfall, som drabbar en arbetare, vilken på en medlems territorium tillfälligt eller med mellantider sysselsättes för ett företag, som är beläget på annan medlems territorium, kan genom särskilt avtal bestämmas, att sistnämnda medlems lagstiftning skall tillämpas.

§ 3.

Medlemmar, som ratificera denna konvention och vilka icke ha ett system av skadestånd för eller försäkring mot olycksfall i arbete, åtaga sig att åvägabrinna lagstiftning i ämnet inom tre år från ratificeringen.

§ 4.

Medlemmar, som ratificera denna konvention, förbinda sig att ömsesidigt lämna varandra bistånd till underlättande av konventionens tillämpning och genomförandet av respektive lagar och reglementen rörande ersättning för olycksfall i arbete ävensom att om varje ändring i nämnda lagar och reglementen underrätta internationella arbetsbyrån, som i sin ordning därom skall upplysas övriga därav intresserade medlemmar.

§ 5.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 6.

Denna konvention träder i kraft, så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekretären.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 7.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 8.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 6 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention, att tillämpa bestämmelserna i §§ 1, 2, 3 och 4 senast den 1 januari 1927 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 9.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 10.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 11.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 12.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

7.

Rekommendation angående lika behandling av in- och utländska arbetare i avseende å ersättning för olycksfall i arbete.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående lika behandling av in- och utländska arbetare i avseende å ersättning för olycksfall i arbete, vilken fråga innefattas i andra punkten på dagordningen för sammanträdet, ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

I.

Med hänsyn till tillämpningen av konventionen angående lika behandling av in- och utländska arbetare i avseende å ersättning för olycksfall i arbete hemställer konferensen, att varje medlem av internationella arbetsorganisationen måtte vidtaga nödiga åtgärder:

a) för att beträffande skadeståndstagare, som icke bo i det land, där skadeståndet utgår, underlätta betalningen av dem tillkommande belopp samt säkerställa iakttagandet av de i lagar och reglementen angivna villkor för nämnda betalning;

b) för att i fall av tvist om utebliven eller upphörd betalning eller minskning av skadeståndsbeloppet åt person, som icke bor i det land, där hans rätt till skadestånd uppkommit, talan måtte kunna anhängiggöras vid vederbörande domstolar i nämnda land, utan att den intresserade parten skall vara nödgad personligen inställa sig;

c) för att förmånen av befrielse från fiskaliska avgifter, av kostnadsfritt erhållande av officiella handlingar och andra fördelar, beviljade genom en medlems lagstiftning åt offren för olycksfall i arbete, måtte utsträckas till att tillgodokomma alla medborgare i medlemsstater, som ratificerat ifrågavarande konvention.

II.

Konferensen hemställer, att i de länder, där det icke finnes ett system av skadestånd eller försäkring mot olycksfall i arbete, regeringarna måtte, till dess ett dylikt system blivit upprättat, för utländska arbetare underlätta tillgodonjutandet av deras nationella lagstiftning angående olycksfall i arbete.

8.

Förslag till konvention angående nattarbete i bagerier.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående nattarbete i bagerier, vilken fråga innefattas i den fjärde punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Med de undantag, som angivas i följande bestämmelser, skall det vara förbjudet att under natten tillverka bröd eller konditorivaror eller andra liknande av mjöl framställda produkter.

Förbudet äger tillämpning å arbete av alla personer, såväl arbetsgivare som arbetare, vilka taga del i den åsyftade tillverkningen; det omfattar dock icke tillverkning, som bedrivs av medlemmar i ett och samma hushåll för deras egen förbrukning.

Denna konvention äger icke tillämpning å tillverkning i stort av »biscuits» (torkat bröd). Varje medlem tillkommer att efter samråd med vederbörande arbetsgivar- och arbetarorganisationer bestämma, vilka produkter, som med hänsyn till denna konvention, skola innefattas under beteckningen »biscuits».

§ 2.

Vid tillämpningen av denna konvention avser beteckningen »natt» en tidrymd av minst sju på varandra följande timmar. Början och slut av denna tidrymd skola fastställas av vederbörande myndigheter i varje land efter samråd med vederbörande arbetsgivar- och arbetarorganisationer, och skall densamma i sig innefatta tiden mellan kl. 11 på aftonen och kl. 5 på morgonen; där därtill finnes skäl med hänsyn till klimatet eller årstiden eller där överenskommelse därom träffas mellan vederbörande arbetsgivar- och arbetarorganisationer, kan tiden mellan kl. 10 på aftonen och kl. 4 på morgonen träda i stället för tiden mellan kl. 11 på aftonen och kl. 5 på morgonen.

§ 3.

Efter samråd med vederbörande arbetsgivar- och arbetarorganisationer må vederbörande myndigheter i de olika länderna medgiva följande undantag från bestämmelserna i § 1:

a) fortvarande undantag, som erfordras för utförande av sådana förberedelse- eller avslutningsarbeten, vilka nödvändigtvis måste utföras utom den normala arbetstiden och vartill ej användes större antal arbetare än som är alldeles nödvändigt och ej heller arbetare under aderton år;

b) fortvarande undantag, som äro nödvändiga med hänsyn till de särskilda förhållanden, varunder bagerihanteringen bedrivs i tropiska länder;

c) fortvarande undantag, som äro nödvändiga för tillämpningen av bestämmelserna om veckovila;

d) tillfälliga undantag, som äro nödvändiga för att sätta företagen i stånd att möta extraordinär arbetsökning eller »nationella» behov.

§ 4.

Undantag från bestämmelserna i § 1 må även göras, ifall olyckshändelse inträffat eller hotar att inträffa eller brådskande arbete behöver utföras i avseende å maskiner eller anläggning eller i fall av force majeure, men allenast i den mån så är nödvändigt för att undvika allvarlig rubbning av företagets normala drift.

§ 5.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, skall vidtaga lämpliga åtgärder för att säkerställa den allmänna och effektiva tillämpningen av det i § 1 stadgade förbudet och skall därvid, i överensstämmelse med den av internationella arbetskonferensen å dess femte sammanträde (1923) antagna rekommendationen, samverka med arbetsgivare och arbetare samt deras respektive organisationer.

§ 6.

Bestämmelserna i denna konvention skola ej träda i kraft förrän den 1 januari 1927.

§ 7.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 8.

Denna konvention träder i kraft, så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekreteraren.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 9.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationerna, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 10.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 11.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 12.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 13.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

B. Originaltexterna.

Projet de Convention concernant la Réparation des Accidents du Travail. Draft convention concerning workmen's compensation for accidents.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 19 mai 1925, en sa septième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à la réparation des accidents du travail, question comprise dans le premier point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions rendraient la forme d'un projet de convention internationale,

adopte, ce dixième jour de juin mil neuf cent vingt-cinq, le Projet de Convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à assurer aux victimes d'accidents du travail, ou à leurs ayants droit, des conditions de réparation au moins égales à celles prévues par la présente Convention.

Article 2.

Les législations et réglementations sur la réparation des accidents du travail devront s'appliquer aux ouvriers, employés ou apprentis occupés par les entreprises, exploita-

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventh Session on 19 May 1925, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to workmen's compensation for accidents, which is included in the first item of the agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention,

adopts, this tenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty five, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to ensure that workmen who suffer personal injury due to an industrial accident, or their dependants, shall be compensated on terms at least equal to those provided by this Convention.

Article 2.

The laws and regulations as to workmen's compensation shall apply to workmen, employees and apprentices employed by any enterprise, undertaking or establish-

tions ou établissements de quelque nature qu'ils soient, publics ou privés.

Toutefois, il appartiendra à chaque Membre de prévoir dans sa législation nationale telles exceptions qu'il estimera nécessaires en ce qui concerne:

a) les personnes exécutant des travaux occasionnels étrangers à l'entreprise de l'employeur;

b) les travailleurs à domicile;

c) les membres de la famille de l'employeur qui travaillent exclusivement pour le compte de celui-ci et qui vivent sous son toit;

d) les travailleurs non manuels dont le gain dépasse une limite qui peut être fixée par la législation nationale.

Article 3.

Ne sont pas visés par la présente Convention:

1) les marins et pêcheurs pour lesquels disposera une convention ultérieure;

2) les personnes bénéficiant d'un régime spécial au moins équivalent à celui prévu dans la présente Convention.

Article 4.

La présente Convention ne s'appliquera pas à l'agriculture pour laquelle reste en vigueur la Convention sur la réparation des accidents du travail dans l'agriculture, adoptée par la Conférence internationale du Travail à sa troisième session.

Article 5.

Les indemnités dues en cas d'accidents suivis de décès ou en cas d'accidents ayant entraîné une incapacité permanente seront payées à la victime ou à ses ayants droit sous forme de rente.

Toutefois, ces indemnités pourront être payées en totalité ou en partie sous forme de capital lorsque la garantie d'un emploi judiciaire sera fournie aux autorités compétentes.

Article 6.

En cas d'incapacité, l'indemnité sera allouée au plus tard à partir du cinquième jour après l'accident, qu'elle soit due par l'employeur, par une institution d'assurance

ment of whatsoever nature, whether public or private.

It shall nevertheless be open to any Member to make such exceptions in its national legislation as it deems necessary in respect of:

(a) persons whose employment is of a casual nature and who are employed otherwise than for the purpose of the employer's trade or business;

(b) out-workers;

(c) members of the employer's family who work exclusively on his behalf and who live in his house;

(d) non-manual workers whose remuneration exceeds a limit to be determined by national laws or regulations.

Article 3.

This Convention shall not apply to

(1) seamen and fishermen for whom provision shall be made by a later Convention;

(2) persons covered by some special scheme, the terms of which are not less favourable than those of this Convention.

Article 4.

This Convention shall not apply to agriculture, in respect of which the Convention concerning workmen's compensation in agriculture adopted by the International Labour Conference at its Third Session remains in force.

Article 5.

The compensation payable to the injured workman, or his dependants, where permanent incapacity or death results from the injury, shall be paid in the form of periodical payments: provided that it may be wholly or partially paid in a lump sum, if the competent authority is satisfied that it will be properly utilised.

Article 6.

In case of incapacity, compensation shall be paid not later than as from the fifth day after the accident, whether it be payable by the employer, the accident in-

contre les accidents, ou par une institution d'assurance contre la maladie.

Article 7.

Un supplément d'indemnisation sera alloué aux victimes d'accidents atteintes d'incapacité nécessitant l'assistance constante d'une autre personne.

Article 8.

Les législations nationales prévoieront les mesures de contrôle, ainsi que les méthodes pour la revision des indemnités, qui seront jugées nécessaires.

Article 9.

Les victimes d'accidents du travail auront droit à l'assistance médicale et à telle assistance chirurgicale et pharmaceutique qui serait reconnue nécessaire par suite de ces accidents. Cette assistance médicale sera à la charge soit de l'employeur, soit des institutions d'assurance contre les accidents, soit des institutions d'assurance contre la maladie ou l'invalidité.

Article 10.

Les victimes d'accidents du travail auront droit à la fourniture et au renouvellement normal, par l'employeur ou l'assureur, des appareils de prothèse et d'orthopédie dont l'usage sera reconnu nécessaire. Toutefois, les législations nationales pourront admettre à titre exceptionnel le remplacement de la fourniture et du renouvellement des appareils par l'attribution à la victime de l'accident d'une indemnité supplémentaire déterminée au moment de la fixation ou de la revision du montant de la réparation et représentant le coût probable de la fourniture et du renouvellement de ces appareils.

Les législations nationales prévoieront, en ce qui concerne le renouvellement des appareils, les mesures de contrôle nécessaires, soit pour éviter les abus, soit pour garantir l'affectation des indemnités supplémentaires.

Article 11.

Les législations nationales contiendront des dispositions qui, tenant compte des conditions particulières de chaque pays,

insurance institution, or the sickness insurance institution concerned.

Article 7.

In cases where the injury results in incapacity of such a nature that the injured workman must have the constant help of another person, additional compensation shall be provided.

Article 8.

The national laws or regulations shall prescribe such measures of supervision and methods of review as are deemed necessary.

Article 9.

Injured workmen shall be entitled to medical aid and to such surgical and pharmaceutical aid as is recognised to be necessary in consequence of accidents. The cost of such aid shall be defrayed either by the employer, by accident insurance institutions, or by sickness or invalidity insurance institutions.

Article 10.

Injured workmen shall be entitled to the supply and normal renewal, by the employer or insurer, of such artificial limbs and surgical appliances as are recognised to be necessary: provided that national laws or regulations may allow in exceptional circumstances the supply and renewal of such artificial limbs and appliances to be replaced by the award to the injured workman of a sum representing the probable cost of the supply and renewal of such appliances, this sum to be decided at the time when the amount of compensation is settled or revised.

National laws or regulations shall provide for such supervisory measures as are necessary, either to prevent abuses in connection with the renewal of appliances, or to ensure that the additional compensation is utilised for this purpose.

Article 11.

The national laws or regulations shall make such provision as, having regard to national circumstances, is deemed most suit-

seront le mieux appropriées pour assurer en tout état de cause le paiement de la réparation aux victimes des accidents et à leurs ayants droit et pour les garantir contre l'insolvabilité de l'employeur ou de l'assureur.

Article 12.

Les ratifications officielles de la présente Convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétariat général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 13.

La présente Convention entrera en vigueur dès que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Elle ne liera que les Membres dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Par la suite, cette Convention entrera en vigueur pour chaque Membre à la date où sa ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Article 14.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 15.

Sous réserve des dispositions de l'article 13, tout Membre qui ratifie la présente Convention s'engage à appliquer les dispositions des articles 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 et 11 au plus tard le 1er janvier 1927 et à prendre telles mesures qui seront nécessaires pour rendre effectives ces dispositions.

able for ensuring in all circumstances, in the event of the insolvency of the employer or insurer, the payment of compensation to workmen who suffer personal injury due to industrial accidents, or in case of death, to their dependants.

Article 12.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 13.

This Convention shall come into force at the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered by the Secretary-General.

It shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

Thereafter, the Convention shall come into force for any Member at the date on which its ratification has been registered with the Secretariat.

Article 14.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 15.

Subject to the provisions of Article 13, each Member which ratifies this Convention agrees to bring the provisions of Articles 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 and 11 into operation not later than 1 January 1927 and to take such action as may be necessary to make these provisions effective.

Article 16.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à l'appliquer à ses colonies, possessions ou protectorats, conformément aux dispositions de l'article 421 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix.

Article 17.

Tout Membre ayant ratifié la présente Convention peut la dénoncer, à l'expiration d'une période de cinq années après la date de la mise en vigueur initiale de la Convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Article 18.

Le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra, au moins une fois tous les dix ans, présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente Convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de la révision ou de la modification de la dite Convention.

Article 19.

Les textes français et anglais de la présente Convention feront foi l'un et l'autre.

Recommandation concernant le montant minimum des indemnités en matière de réparation des accidents du travail.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 19 mai 1925, en sa septième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions concernant le montant minimum des indemnités en matière de réparation des accidents du travail, question comprise dans la première question à l'ordre du jour de la session, et

Article 16.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention engages to apply it to its colonies, possessions and protectorates, in accordance with the provisions of Article 421 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace.

Article 17.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of five years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Article 18.

At least once in ten years, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision or modification.

Article 19.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

Recommendation concerning the minimum scale of workmen's compensation.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventh Session on 19 May 1925, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the minimum scale of workmen's compensation, which is included in the first item of the agenda of the Session, and

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'une recommandation,

adopte, ce dixième jour de juin mil neuf cent vingt-cinq, la Recommandation ci-après à soumettre à l'examen des Membres de l'Organisation internationale du Travail, en vue de lui faire porter effet sous forme de loi nationale ou autrement, conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

La Conférence générale recommande à chaque Membre de l'Organisation internationale du Travail de prendre en considération les principes et les règles suivants:

I.

En cas d'accident suivi d'incapacité de gain, les indemnités que devront accorder les législations ou réglementations nationales ne pourront être inférieures aux taux ci-après:

1) En cas d'incapacité permanente totale, à une rente correspondant aux deux tiers du salaire annuel de la victime;

2) En cas d'incapacité permanente partielle, à une fraction de la rente due en cas d'incapacité permanente totale, correspondant à la réduction de la capacité de gain causée par l'accident;

3) En cas d'incapacité temporaire totale, à une allocation journalière ou hebdomadaire égale aux deux tiers du salaire de base de la victime;

4) En cas d'incapacité temporaire partielle, à une fraction de l'allocation journalière ou hebdomadaire due en cas d'incapacité temporaire totale, correspondant à la réduction de la capacité de gain causée par l'accident.

Lorsque l'indemnisation aura lieu sous forme de somme globale, cette somme ne devra pas être inférieure à la valeur capitalisée de la rente correspondante.

Having determined that these proposals should take the form of a recommendation,

adopts, this tenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-five, the following Recommendation, to be submitted to the Members of the International Labour Organisation for consideration with a view to effect being given to it by national legislation or otherwise, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

The General Conference recommends that each Member of the International Labour Organisation should take the following principles and rules into consideration:

I.

Where incapacity for work results from the injury, the national laws or regulations should provide for the payment of compensation at rates not lower than those hereinafter indicated:

(1) In case of permanent total incapacity, a periodical payment equivalent to two-thirds of the workman's annual earnings;

(2) In case of permanent partial incapacity, a proportion of the periodical payment due in the event of permanent total incapacity calculated in reference to the reduction of earning power caused by the injury;

(3) In case of temporary total incapacity, a daily or weekly payment equivalent to two-thirds of the workman's basic earnings as calculated for purposes of compensation;

(4) In case of temporary partial incapacity, a proportion of the daily or weekly payment payable in the case of temporary total incapacity calculated in reference to the reduction of earning power caused by the injury.

Where compensation is paid in a lump sum, the sum should not be less than the capitalised value of the periodical payment which would be payable under the foregoing paragraphs.

II.

Les victimes d'accidents atteintes d'infirmités nécessitant l'assistance constante d'une autre personne devront recevoir un supplément d'indemnisation qui ne pourra être inférieur à la moitié de l'indemnité allouée en cas d'incapacité permanente totale.

II.

Where the injury is such that the workman requires the constant help of another person, additional compensation should be paid to the workman, which should not be less than half the amount payable in the case of permanent total incapacity.

III.

En cas d'accident suivi de décès, le droit à indemnité devra être reconnu au moins aux catégories d'ayants droit ci-après:

III.

Where death results from the injury, those entitled to be regarded as dependants for purposes of compensation should include at least the following:

- 1) le conjoint du décédé;
- 2) les enfants du décédé, âgés de moins de dix-huit ans, ou sans limite d'âge s'ils sont atteints d'infirmités physiques ou mentales les rendant incapables de gain;
- 3) les ascendants (parents ou grands-parents) du décédé, s'ils sont sans ressources, et à la condition qu'ils aient été à la charge du décédé ou que ce dernier ait eu à leur égard une obligation d'assistance;
- 4) les petits-enfants et les frères et sœurs du décédé s'ils sont âgés de moins de dix-huit ans (ou sans limite d'âge s'ils sont atteints d'infirmités physiques ou mentales les rendant incapables de gain) et s'ils sont orphelins ou si leurs parents vivants sont incapables d'assurer leur subsistance.

- (1) deceased's husband or wife;
- (2) deceased's children under eighteen years of age, or above that age if, by reason of physical or mental infirmity, they are incapable of earning;
- (3) deceased's ascendants (parents or grandparents), provided that they are without means of subsistence and were dependent on the deceased, or the deceased was under an obligation to contribute towards their maintenance;
- (4) deceased's grandchildren and brothers and sisters, if below eighteen years of age, or above that age if, by reason of physical or mental infirmity, they are incapable of earning, and if they are orphans, or if their parents, though still living, are incapable of providing for them.

Lorsque l'indemnisation a lieu sous forme de rente, la limite maximum du total des sommes allouées annuellement à l'ensemble des ayants droit ne pourra être inférieure aux deux tiers du salaire annuel de la victime de l'accident.

Where compensation is paid by means of periodical payments, the maximum total of the yearly sum payable to all the dependants should not be less than two-thirds of the deceased's annual earnings.

Lorsque l'indemnisation a lieu sous forme de capital, la limite maximum du montant des versements en capital pour l'ensemble des ayants droit ne pourra être inférieure à la valeur capitalisée d'une rente correspondant aux deux tiers du salaire annuel de la victime de l'accident.

Where compensation is paid in a lump sum, the maximum sum payable to all the dependants should not be less than the capitalised value of periodical payments equivalent to two-thirds of the deceased's annual earnings.

IV.

IV.

La rééducation professionnelle des victimes des accidents du travail devra être assurée par les moyens que les législations nationales jugeront le mieux appropriés.

The vocational re-education of injured workmen should be provided by such means as the national laws or regulations deem most suitable.

Les Gouvernements devront encourager les institutions poursuivant cette rééducation.

Governments should encourage institutions which undertake such re-education.

Recommandation concernant les juridictions compétentes pour la solution des conflits relatifs à la réparation des accidents du travail.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 19 mai 1925, en sa septième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions concernant les juridictions compétentes pour la solution des conflits relatifs à la réparation des accidents du travail, question comprise dans la première question à l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'une recommandation,

adopte, ce dixième jour de juin mil neuf cent vingt-cinq la Recommandation ci-après à soumettre à l'examen des Membres de l'Organisation internationale du Travail, en vue de lui faire porter effet sous forme de loi nationale ou autrement, conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Considérant que les conflits relatifs à la réparation des accidents du travail portent non seulement sur l'interprétation des textes des lois et règlements, mais aussi sur des problèmes professionnels qui exigent une connaissance approfondie des conditions du travail: notamment nature des entreprises, caractère des risques qu'elles présentent, relation entre le travail et l'accident, mode de détermination du salaire, degré d'incapacité de gain, possibilité d'adaptation à une profession nouvelle,

Considérant que les travailleurs et les employeurs présentent des garanties de compétence professionnelle et que leur participation aux juridictions chargées de se prononcer sur les conflits relatifs à la réparation des accidents du travail peut permettre d'aboutir à des solutions plus équitables; et

Recommendation concerning jurisdiction in disputes on workmen's compensation.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventh Session on 19 May 1925, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to jurisdiction in disputes on workmen's compensation, which is included in the first item of the agenda of the Session, and

Having determined that these proposals should take the form of a recommendation,

adopts, this tenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-five, the following Recommendation, to be submitted to the Members of the International Labour Organisation for consideration with a view to effect being given to it by national legislation or otherwise, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Whereas disputes on workmen's compensation turn not only on the interpretation of laws and regulations, but also on questions of an occupational character requiring a thorough knowledge of working conditions, for example, questions as to the nature of the undertaking, the kind of risk inherent in it, the relation between the workman's employment and the accident, the method of computing earnings, the degree of incapacity for work, the possibility of the workman's adapting himself to some other occupation,

And whereas workmen and employers have the necessary knowledge and experience on these questions, and disputes on compensation matters might be more equitably settled if they were members of or associated with the courts which have to decide such disputes,

Considérant que la participation des employeurs et des ouvriers à ces juridictions peut être réalisée dans beaucoup de pays sans porter atteinte à l'organisation judiciaire,

La Conférence générale recommande à chaque Membre de l'Organisation internationale du Travail de prendre en considération les principes et les règles suivants:

I.

Les conflits relatifs à la réparation des accidents du travail doivent être de préférence soumis à des tribunaux spéciaux ou des Commissions arbitrales, comprenant avec ou sans magistrats de carrière un nombre égal de juges, ouvriers et patrons, nommés respectivement par les associations d'ouvriers ou de patrons ou désignés sur leur proposition, ou par les représentants patronaux et ouvriers auprès d'autres institutions sociales ou élus par des collèges distincts de patrons et d'ouvriers.

II.

Lorsque les conflits relatifs à la réparation des accidents du travail sont évoqués devant les juridictions ordinaires, ces juridictions devront, à la demande de l'un ou de l'autre des intéressés, entendre, en qualité d'experts, des ouvriers et des employeurs, toutes les fois que le conflit portera sur une question professionnelle et notamment sur l'appréciation du degré d'incapacité de gain.

Projet de convention concernant la réparation des maladies professionnelles.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 19 mai 1925, en sa septième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à la réparation des

And whereas it is possible in many countries to secure the association of employers and workmen with such courts, as members or otherwise, without departing radically from the existing judicial system,

The General Conference recommends that each Member of the International Labour Organisation should take the following principles and rules into consideration:

I.

That every dispute relating to workmen's compensation should preferably be dealt with by a special court or board of arbitration comprising, with or without the addition of regular judges, an equal number of employers' and workmen's representatives appointed to act as adjudicators by their respective organisations or on the nomination of such organisations or comprising employers' and workmen's representatives drawn from other social institutions or elected by separate electoral bodies of employers and workmen.

II.

That, where disputes relating to workmen's compensation are dealt with by the ordinary courts of law, such courts shall be required, on the request of either of the parties concerned, to hear employers' and workmen's representatives as experts in any case where the dispute involves a question of an occupational character, and in particular the question of the degree of incapacity for work.

Draft convention concerning workmen's compensation for occupational diseases.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventh Session on 19 May 1925, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to work-

maladies professionnelles, question comprise dans le premier point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale, adopte, ce dixième jour de juin mil neuf cent vingt-cinq, le Projet de Convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail ratifiant la présente Convention s'engage à assurer aux victimes de maladies professionnelles ou à leurs ayants droit une réparation basée sur les principes généraux de sa législation nationale concernant la réparation des accidents du travail.

Le taux de cette réparation ne sera pas inférieur à celui que prévoit la législation nationale pour les dommages résultant d'accidents du travail. Sous réserve de cette disposition, chaque Membre sera libre, en déterminant dans sa législation nationale les conditions réglant le paiement de la réparation des maladies dont il s'agit, et en appliquant à ces maladies sa législation relative à la réparation des accidents du travail, d'adopter les modifications et adaptations qui lui sembleraient expédientes.

Article 2.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail ratifiant la présente Convention s'engage à considérer comme maladies professionnelles les maladies ainsi que les intoxications produites par les substances inscrites sur le tableau ci-après, lorsque ces maladies ou intoxications surviennent à des travailleurs appartenant aux industries ou professions qui y correspondent dans le dit tableau et résultent du travail dans une entreprise assujettie à la législation nationale.

men's compensation for occupational diseases, which is included in the first item of the agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention, adopts, this tenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-five, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to provide that compensation shall be payable to workmen incapacitated by occupational diseases, or, in case of death from such diseases, to their dependants, in accordance with the general principles of the national legislation relating to compensation for industrial accidents.

The rates of such compensation shall be not less than those prescribed by the national legislation for injury resulting from industrial accidents. Subject to this provision, each Member, in determining in its national law or regulations the conditions under which compensation for the said diseases shall be payable, and in applying to the said diseases its legislation in regard to compensation for industrial accidents, may make such modifications and adaptations as it thinks expedient.

Article 2.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to consider as occupational diseases those diseases and poisonings produced by the substances set forth in the Schedule appended hereto, when such diseases or such poisonings affect workers engaged in the trades or industries placed opposite in the said Schedule, and result from occupation in an undertaking covered by the said national legislation.

Tableau:

Liste des maladies et des substances toxiques.

Intoxication par le plomb, ses alliages ou ses composés, avec les conséquences directes de cette intoxication.

Intoxication par le mercure, ses amalgames et ses composés, avec les conséquences directes de cette intoxication.

Infection charbonneuse.

Liste des industries ou professions correspondantes.

Traitement des minerais contenant du plomb, y compris les cendres plombifères d'usines à zinc.

Fusion du vieux zinc et du plomb en saumon.

Fabrication d'objets en plomb fondu ou en alliages plombifères.

Industries polygraphiques.

Fabrication des composés de plomb.

Fabrication et réparation des accumulateurs.

Préparation et emploi des émaux contenant du plomb.

Polissage au moyen de limaille de plomb ou de potée plombifère.

Travaux de peinture comportant la préparation ou la manipulation d'enduits, de mastics ou de teintures contenant des pigments de plomb.

Traitement des minerais de mercure.

Fabrication des composés de mercure.

Fabrication des appareils de mesure ou de laboratoire.

Préparation des matières premières pour la chapellerie.

Dorure au feu.

Emploi des pompes à mercure pour la fabrication des lampes à incandescence.

Fabrication des amorces au fulminate de mercure.

Ouvriers en contact avec des animaux charbonneux.

Manipulation de débris d'animaux.

Chargement, déchargement ou transport de marchandises.

List of diseases and toxic substances.

Poisoning by lead, its alloys or compounds and their sequelae.

Poisoning by mercury, its amalgams and compounds and their sequelae.

Anthrax infection.

Schedule:

List of corresponding industries and processes.

Handling of ore containing lead, including fine shot in zinc factories.

Casting of old zinc and lead in ingots.

Manufacture of articles made of cast lead or of lead alloys.

Employment in the polygraphic industries.

Manufacture of lead compounds.

Manufacture and repair of electric accumulators.

Preparation and use of enamels containing lead.

Polishing by means of lead files or putty powder with a lead content.

All painting operations involving the preparation and manipulation of coating substances, cements or colouring substances containing lead pigments.

Handling of mercury ore.

Manufacture of mercury compounds.

Manufacture of measuring and laboratory apparatus.

Preparation of raw material for the hat-making industry.

Hot gilding.

Use of mercury pumps in the manufacture of incandescent lamps.

Manufacture of fulminate of mercury primers.

Work in connection with animals infected with anthrax.

Handling of animal carcasses or parts of such carcasses including hides, hoofs and horns.

Loading and unloading or transport of merchandise.

Article 3.

Les ratifications officielles de la présente Convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres

Article 3.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties

Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 4.

La présente Convention entrera en vigueur dès que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Elle ne liera que les Membres dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Par la suite cette Convention entrera en vigueur pour chaque Membre à la date où sa ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Article 4.

This Convention shall come into force at the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered by the Secretary-General.

It shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

Thereafter, the Convention shall come into force for any Member at the date on which its ratification has been registered with the Secretariat.

Article 5.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 5.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 6.

Sous réserve des dispositions de l'article 4, tout Membre qui ratifie la présente Convention s'engage à appliquer les dispositions des articles 1 et 2 au plus tard le 1er janvier 1927 et à prendre telles mesures qui seront nécessaires pour rendre effectives ces dispositions.

Article 6.

Subject to the provisions of Article 4, each Member which ratifies this Convention agrees to bring the provisions of Articles 1 and 2 into operation not later than 1 January 1927 and to take such action as may be necessary to make these provisions effective.

Article 7.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à l'appliquer à ses colonies, possessions et protectorats, conformément aux dispositions de l'article 421 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix.

Article 7.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention engages to apply it to its colonies, possessions and protectorates, in accordance with the provisions of Article 421 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace.

Article 8.

Tout Membre ayant ratifié la présente Convention peut la dénoncer, à l'expiration d'une période de cinq années après la date

Article 8.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of five years from the date on which

de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Article 9.

Le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra, au moins une fois tous les dix ans, présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente Convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de la révision ou de la modification de la dite Convention.

Article 10.

Les textes français et anglais de la présente Convention feront foi l'un et l'autre.

the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Article 9.

At least once in ten years, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision or modification.

Article 10.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

Recommandation concernant la réparation des maladies professionnelles.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 19 mai 1925, eu sa septième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à la réparation des maladies professionnelles, question comprise dans le premier point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'une recommandation,

adopte, ce dixième jour de juin mil neuf cent vingt-cinq, la Recommandation ci-après à soumettre à l'examen des Membres de l'Organisation internationale du Travail, en vue de lui faire porter effet sous forme de loi nationale ou autrement conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Recommendation concerning workmen's compensation for occupational diseases.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventh Session on 19 May 1925, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to workmen's compensation for occupational diseases, which is included in the first item of the agenda of the Session, and

Having determined that these proposals should take the form of a recommendation,

adopts, this tenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-five, the following Recommendation, to be submitted to the Members of the International Labour Organisation for consideration with a view to effect being given to it by national legislation or otherwise, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Tout en reconnaissant d'ailleurs que chaque pays a la possibilité d'établir dans sa législation nationale une liste de maladies plus complète que celle contenue dans l'article 2 de la Convention concernant la réparation des maladies professionnelles,

La Conférence recommande

Que les Membres fixent, si elle n'existe pas encore, une procédure simple au moyen de laquelle la liste des maladies considérées comme maladies professionnelles dans leur législation nationale pourra être révisée.

Whereas it is recognised that each State is free to establish under its national legislation a more complete list than that embodied in the Schedule appended to Article 2 of the Convention concerning workmen's compensation for occupational diseases,

The Conference recommends that

Each Member of the International Labour Organisation should adopt, where such procedure does not already exist, a simple procedure by which the list of diseases considered occupational in its national legislation may be revised.

Projet de convention concernant l'égalité de traitement des travailleurs étrangers et nationaux en matière de réparation des accidents du travail.

Draft convention concerning equality of treatment for national and foreign workers as regards workmen's compensation for accidents.

La conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau International du Travail, et s'y étant réunie le 19 mai 1925, en sa septième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à l'égalité de traitement des travailleurs nationaux et étrangers victimes d'accidents du travail, deuxième question inscrite à l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale, adopte, ce cinquième jour de juin mil neuf cent vingt-cinq, le Projet de Convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à accorder aux ressortissants de tout autre Membre ayant ratifié

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventh Session on 19 May 1925, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the equality of treatment for national and foreign workers as regards workmen's compensation for accidents, the second item in the agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention, adopts, this fifth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-five, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to grant to the nationals of any other Member which shall

la dite Convention qui seront victimes d'accidents du travail survenus sur son territoire, ou à leurs ayants droit, le même traitement qu'il assure à ses propres ressortissants en matière de réparation des accidents du travail.

Cette égalité de traitement sera assurée aux travailleurs étrangers et à leurs ayants droit sans aucune condition de résidence. Toutefois, en ce qui concerne les paiements qu'un Membre ou ses ressortissants auraient à faire en dehors du territoire du dit Membre en vertu de ce principe, les dispositions à prendre seront réglées, si cela est nécessaire, par des arrangements particuliers pris avec les Membres intéressés.

Article 2.

Pour la réparation des accidents du travail survenus à des travailleurs occupés d'une manière temporaire ou intermittente sur le territoire d'un Membre pour le compte d'une entreprise située sur le territoire d'un autre Membre, il peut être prévu qu'il sera fait application de la législation de ce dernier par accord spécial entre les Membres intéressés.

Article 3.

Les Membres qui ratifient la présente Convention et chez lesquels n'existe pas un régime d'indemnisation ou d'assurance forfaitaires des accidents du travail conviennent d'instituer un tel régime dans un délai de trois ans à dater de leur ratification.

Article 4.

Les Membres qui ratifient la présente Convention s'engagent à se prêter mutuellement assistance en vue de faciliter son application, ainsi que l'exécution de leurs lois et règlements respectifs en matière de réparation des accidents du travail, et à porter à la connaissance du Bureau international du Travail, qui en informera les autres Membres intéressés, toute modification dans les lois et règlements en vigueur en matière de réparation des accidents du travail.

have ratified the Convention, who suffer personal injury due to industrial accidents happening in its territory, or to their dependants, the same treatment in respect of workmen's compensation as it grants to its own nationals.

This equality of treatment shall be guaranteed to foreign workers and their dependants without any condition as to residence. With regard to the payments which a Member or its nationals would have to make outside that Member's territory in the application of this principle, the measures to be adopted shall be regulated, if necessary, by special arrangements between the Members concerned.

Article 2.

Special agreements may be made between the members concerned to provide that compensation for industrial accidents happening to workers whilst temporarily or intermittently employed in the territory of one Member on behalf of an undertaking situated in the territory of another Member shall be governed by the laws and regulations of the latter Member.

Article 3.

The Members which ratify this Convention and which do not already possess a system, whether by insurance or otherwise, of workmen's compensation for industrial accidents agree to institute such a system within a period of three years from the date of their ratification.

Article 4.

The Members which ratify this Convention further undertake to afford each other mutual assistance with a view to facilitating the application of the Convention and the execution of their respective laws and regulations on workmen's compensation and to inform the International Labour Office, which shall inform the other Members concerned, of any modifications in the laws and regulations in force on workmen's compensation.

Article 5.

Les ratifications officielles de la présente Convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 6.

La présente Convention entrera en vigueur dès que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Elle ne liera que les Membres dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Par la suite cette Convention entrera en vigueur pour chaque Membre à la date où sa ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Article 7.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 8.

Sous réserve des dispositions de l'article 6, tout Membre qui ratifie la présente Convention s'engage à appliquer les dispositions des articles 1, 2, 3 et 4 au plus tard le 1er janvier 1927, et à prendre telles mesures qui seront nécessaires pour rendre effectives ces dispositions.

Article 9.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à l'appliquer à ses colonies, possessions ou protectorats, conformément aux dispositions de l'article 421 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix.

Article 5.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 6.

This Convention shall come into force at the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered by the Secretary-General.

It shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

Thereafter, the Convention shall come into force for any Member at the date on which its ratification has been registered with the Secretariat.

Article 7.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 8.

Subject to the provisions of Article 6, each Member which ratifies this Convention agrees to bring the provisions of Articles 1, 2, 3 and 4 into operation not later than 1 January 1927, and to take such action as may be necessary to make these provisions effective.

Article 9.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention engages to apply it to its colonies, possessions and protectorates in accordance with the provisions of Article 421 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace.

Article 10.

Tout Membre ayant ratifié la présente Convention peut la dénoncer à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la Convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Article 11.

Le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra, au moins une fois tous les dix ans, présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente Convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de la revision ou de la modification de la dite Convention.

Article 12.

Les textes français et anglais de la présente Convention feront foi l'un et l'autre.

Recommandation concernant l'égalité de traitement des travailleurs étrangers et nationaux en matière de réparation des accidents du travail.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 19 mai 1925, en sa septième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à l'égalité de traitement des travailleurs nationaux et étrangers victimes d'accidents du travail, deuxième question inscrite à l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'une recommandation,

adopte, ce cinquième jour de juin mil neuf cent vingt-cinq, la Recommandation ci-après à soumettre à l'examen des Membres de l'Organisation internationale du Tra-

Article 10.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Article 11.

At least once in ten years, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision or modification.

Article 12.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

Recommendation concerning equality of treatment for national and foreign workers as regards workmen's compensation for accidents.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventh Session on 19 Mai 1925, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the equality of treatment for national and foreign workers as regards workmen's compensation for accidents, the second item in the agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a recommendation,

adopts, this fifth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-five, the following Recommendation, to be submitted to the Members of the Inter-

vail, en vue de lui faire porter effet sous forme de loi nationale au autrement, conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

national Labour Organisation for consideration with a view to effect being given to it by national legislation or otherwise, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

I.

La Conférence recommande qu'en vue de l'application de la Convention concernant l'égalité de traitement des travailleurs étrangers et nationaux en matière de réparation des accidents du travail, chaque Membre de l'Organisation internationale du Travail prenne les mesures nécessaires:

a) pour faciliter aux bénéficiaires d'une indemnité qui ne résident pas dans le pays où cette indemnité leur est payable le versement des sommes qui leur sont dues et pour assurer l'observation de conditions prescrites par les lois et règlements pour le paiement de ces sommes;

b) pour que, dans le cas de contestations sur le non-paiement, la suspension du paiement ou la réduction du montant de l'indemnité due à une personne qui ne réside pas dans le pays où son droit à indemnité a pris naissance, une action puisse être introduite devant les tribunaux compétents de ce pays, sans que l'intéressé soit tenu d'être présent en personne;

c) pour que le bénéfice des exemptions de droits fiscaux, de la délivrance gratuite de pièces officielles et des autres avantages accordés par la législation d'un Membre en matière de réparation des accidents du travail soit étendu dans les mêmes conditions aux ressortissants des autres Membres ayant ratifié la Convention ci-dessus mentionnée.

II.

La Conférence recommande que, dans les pays où n'existe pas un régime d'indemnisation ou d'assurance forfaitaires des accidents du travail, les Gouvernements, jusqu'à l'institution d'un tel régime, facili-

I.

In order to facilitate the application of the Convention concerning equality of treatment for national and foreign workers as regards workmen's compensation for accidents the Conference recommends that:

(a) When a person to whom compensation is due under the laws and regulations of one Member resides in the territory of another Member, the necessary measures be taken to facilitate the payment of such compensation and to ensure the observance of the conditions governing such payment laid down by the said laws and regulations;

(b) In case of dispute concerning the non-payment, cessation of payment, or reduction of the compensation due to a person residing elsewhere than in the territory of the Member where his claim to compensation originated, facilities be afforded for taking proceedings in the competent courts of law in such territory without requiring the attendance of the person concerned;

(c) Any advantage in respect of exemption from duties and taxes, free issue of official documents or other privileges granted by the law of any Member for purposes connected with workmen's compensation, be extended under the same conditions to the nationals of the other Members which shall have ratified the afore-mentioned Convention.

II.

The Conference recommends that, where in any country there exists no system, whether by insurance or otherwise, of workmen's compensation for industrial accidents, the Government shall, pending

tent aux ouvriers étrangers le bénéfice de la législation nationale de ces ouvriers en matière de réparation des accidents du travail.

the institution of such a system, afford facilities to alien workers enabling them to benefit by the laws and regulations on workmen's compensation in their own countries.

Projet de Convention concernant le Travail de nuit dans les boulangeries.

Draft convention concerning night work in bakeries.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 19 mai 1925, en sa septième session,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventh Session on 19 May 1925, and

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives au travail de nuit dans les boulangeries, quatrième question inscrite à l'ordre du jour de la session, et

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to night work in bakeries, the fourth item in the agenda of the Session, and

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention,

adopte, ce huitième jour de juin mil neuf cent vingt-cinq, le Projet de Convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

adopts, this eighth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-five, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

Sous réserve des exceptions prévues dans les dispositions de la présente Convention, la fabrication, pendant la nuit, du pain, de la pâtisserie ou des produits similaires à base de farine est interdite.

Article 1.

Subject to the exceptions hereinafter provided, the making of bread, pastry or other flour confectionery during the night is forbidden.

Cette interdiction s'applique au travail de toutes personnes, aussi bien patrons qu'ouvriers, participant à la fabrication visée; elle ne concerne toutefois pas la fabrication ménagère effectuée par les membres d'un même foyer pour leur consommation personnelle.

This prohibition applies to the work of all persons, including proprietors as well as workers, engaged in the making of such products; but it does not apply to the making of such products by members of the same household for their own consumption.

La présente Convention ne vise pas la fabrication en gros des biscuits. Il appartient à chaque Membre de déterminer, après consultation des organisations patronales et

This Convention has no application to the wholesale manufacture of biscuits. Each Member may, after consultation with the employers' and workers' organisations con-

ouvrières intéressées, à quels produits devra s'appliquer le terme »biscuits» aux fins de la présente Convention.

cerned, determine what products are to be included in the term »biscuits» for the purpose of this Convention.

Article 2.

Pour l'application de la présente Convention, le terme »nuit» signifie une période d'au moins sept heures consécutives. Le commencement et la fin de cette période seront fixés par les autorités compétentes de chaque pays, après consultation des organisations patronales et ouvrières intéressées, et elle comprendra l'intervalle écoulé entre onze heures du soir et cinq heures du matin. Lorsque le climat ou la saison le justifient, ou après accord entre les organisations patronales et ouvrières intéressées, l'intervalle écoulé entre dix heures du soir et quatre heures du matin pourra être substitué à l'intervalle écoulé entre onze heures du soir et cinq heures du matin.

Article 2.

For the purpose of this Convention, the term »night» signifies a period of at least seven consecutive hours. The beginning and end of this period shall be fixed by the competent authority in each country after consultation with the organisations of employers and workers concerned, and the period shall include the interval between eleven o'clock in the evening and five o'clock in the morning. When it is required by the climate or season, or when it is agreed between the employers' and workers' organisations concerned, the interval between ten o'clock in the evening and four o'clock in the morning may be substituted for the interval between eleven o'clock in the evening and five o'clock in the morning.

Article 3.

Après consultation des organisations patronales et ouvrières intéressées, des règlements pourront être pris par les autorités compétentes de chaque pays pour déterminer les dérogations ci-après aux dispositions de l'article premier:

a) Les dérogations permanentes nécessaires par l'exécution des travaux préparatoires et complémentaires, dans la mesure où leur exécution est nécessaire en dehors de la période normale du travail, sous réserve que le nombre d'ouvriers occupés à ces travaux sera limité au strict nécessaire et que les jeunes gens de moins de dix-huit ans ne pourront y participer;

b) Les dérogations permanentes nécessaires pour répondre aux besoins résultant des conditions particulières de l'industrie de la boulangerie dans les pays tropicaux;

c) Les dérogations permanentes nécessaires pour assurer le repos hebdomadaire;

d) Les dérogations temporaires nécessaires pour permettre aux entreprises de faire face à des surcroîts de travail extraordinaires ou à des nécessités d'ordre national.

Article 3.

After consultation with the employers' and the workers' organisations concerned, the competent authority in each country may make the following exceptions to the provisions of Article 1:

a) The permanent exceptions necessary for the execution of preparatory or complementary work as far as it must necessarily be carried on outside the normal hours of work, provided that no more than the strictly necessary number of workers and that no young persons under the age of eighteen years shall be employed in such work;

(b) The permanent exceptions necessary for requirements arising from the particular circumstances of the baking industry in tropical countries;

(c) The permanent exceptions necessary for the arrangement of the weekly rest;

(d) The temporary exceptions necessary to enable establishments to deal with unusual pressure of work or national necessities.

Article 4.

Il pourra être dérogé également aux dispositions de l'article premier en cas d'accident survenu ou imminent, ou en cas de travaux d'urgence à effectuer aux machines ou à l'outillage, ou en cas de force majeure, mais uniquement dans la mesure nécessaire pour éviter qu'une gêne sérieuse ne soit apportée à la marche normale de l'établissement.

Article 5.

Chaque Membre qui ratifiera la présente Convention prendra toutes mesures utiles pour assurer par les moyens les plus appropriés l'application générale effective de l'interdiction prévue à l'article premier et y associera les employeurs et les travailleurs ainsi que leurs organisations respectives, conformément à la Recommandation adoptée par la Conférence internationale du Travail à sa cinquième session (1923).

Article 6.

Les dispositions de la présente Convention n'entreront en vigueur que le 1er janvier 1927.

Article 7.

Les ratifications officielles de la présente Convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 8.

La présente Convention entrera en vigueur dès que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Elle ne liera que les Membres dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Par la suite cette Convention entrera en vigueur pour chaque Membre à la date où sa ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Article 4.

Exceptions may also be made to the provisions of Article 1 in case of accident, actual or threatened, or in case of urgent work to be done to machinery or plant, or in case of *force majeure*, but only so far as may be necessary to avoid serious interference with the ordinary working of the undertaking.

Article 5.

Each Member which ratifies this Convention shall take appropriate measures to ensure that the prohibition prescribed in Article 1 is effectively enforced, and shall enable the employers, the workers, and their respective organisations to co-operate in such measures, in conformity with the Recommendation adopted by the International Labour Conference at its Fifth Session (1923).

Article 6.

The provisions of this Convention shall not take effect until 1 January 1927.

Article 7.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 8.

This Convention shall come into force at the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered by the Secretary-General.

It shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

Thereafter, the Convention shall come into force for any Member at the date on which its ratification has been registered with the Secretariat.

Article 9.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 10.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à l'appliquer à ses colonies, possessions ou protectorats, conformément aux dispositions de l'article 421 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix.

Article 11.

Tout Membre ayant ratifié la présente Convention peut la dénoncer, à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la Convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Article 12.

Le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra, au moins une fois tous les dix ans, présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente Convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de la revision ou de la modification de la dite Convention.

Article 13.

Les textes français et anglais de la présente Convention feront foi l'un et l'autre.

Article 9.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 10.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention engages to apply it to its colonies, possessions and protectorates, in accordance with the provisions of Article 421 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace.

Article 11.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Article 12.

At least once in ten years, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision or modification.

Article 13.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.